Anul al V-lea, Numărul 54
16 PAGINI – 250 LEI
Săptămâna 6 – 12 octombrie 1994
Director: RADU VASILE
FONDAT 1922
Dreptatea
SĂPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

www.corneliu.com.ro

Să respectăm legea şi pe cei ce o încalcă

Guvernul încalcă legea, preşedintele încalcă legea, prefecţii încalcă legea, poliţiştii încalcă legea. Toţi încalcă legea. Numai justiţia o aplică, sau ar trebui să o aplice. Dar justiţia nu este o abstracţiune. Ea e făcută din oameni, iar dacă aceşti oameni nu o aplică, ori dacă nu sunt lăsaţi să o aplice, am putea să-l parafrazăm pe bonu' Zaharia Trahanache - "va să zică că nu o avem".

Deci a vorbit frumos dl preşedinte Parlamentului direct, iar poporului prin TVR despre corupţie, după care a tras frumuşel o călătorie la New York (la ONU) unde a făcut-o pe francofonul lăsându-i pe parlamentari să-şi bată capul cum devine chestia cu corupţia. Ce au văzut ei, parlamentarii, are mai puţină însemnătate. Însemnătate are ce a înţeles şi a văzut cetăţeanul de rând - cel ce plăteşte impozite şi rabdă foamea, iar în curând va răbda şi frigul. Cetăţeanul a văzut de mult că este corupţie şi nelegiuire, iar acum a văzut că acea comisie a parlamentului este condusă de acelaşi Vonica Romul, mare meşter în măsluirea dosarelor. Nu trebuie să fii nici savant şi nici chiar foarte deştept ca să-ţi dai seama că de la un om incorect nu poţi aştepta dreptate. După cum nici de la un ministru de justiţie fătarnic nu ai a te aştepta la mare lucru. Or, atâta vreme cât dosarele securităţii sunt zăvorâte, nu ştim cât de liberi pot fi acei judecători aştaţi sau câtă vreme slujbele lor ţin de buna-voie a ministrului care face o anume politică a unui anume guvern. În aceste condiţii, cum să mai aibă oneva încredere în stat, în instituţiile tale? Vor fi destui care îşi vor face singuri dreptate sau alţii care nu vor mai avea teamă sau ruşine. Dar asta nu-i interesează pe guvernanţii şi guvernicii zilei. Pentru ei contează portofoliile şi portofelele. Să ne mai mirăm atunci că respectul faţă de legi este în decădere?

Până acum, nu am avut ocazia să vedem priceperea în administrarea societăţii de către cei ce au puterea, o numai lipsa lor de voinţă de a face ceva bun. Ba, o pricepere au totuşi: aceea de a răstălmăci adevărul şi a latva faţa cu vopsea nouă, iar domnului preşedinte afară de a zâmbi şi a ine discursuri sălcii nu i-am văzut alte merite. Poate că le are. Nu ştim, nu le-am văzut. Iar dacă le are, de ce nu se implică în politica guvernului? Constituţia îi dă acest drept. Am văzut în schimb că miniştrii daţi jos din guvern urcă dealul Cotrocenilor ca sfetnici de iatac ai preşedintelui. Ne întrebăm ce Dumnezeu l-or fi sfătuind aceştia, că în cetate nu se vede nimic. Au trecut ani de când se aplică" Legea 18, iar oamenii nu au încă titluri de proprietate. Au trecut iarăşi ani (cinci la număr) de la evoluţie şi statul e încă aproape unicul proprietar al avuţiei sociale. Stau bine şi frumos la căldurică asasinii anilor '50 şi cei din decembrie '89, iar justiţia şi parchetul nu fac **absolut nimic**. Şi asta pentru că nu se vrea. Se fură ca în codru sau se ia mită fără ruşine şi nu e nimeni băgat la răcoare. Asta se înţelege poate prin "democraţie originală".

Presa reproduce acte care dovedesc luarea de mită şi parchetul nu se consideră sesizat. Când e întrebat vreun oficial, acela dă nişte răspunsuri încâlcite de te năucesc. Aceasta în vreme ce populaţia României este în scădere, în vreme ce tinerii vor să-şi ia lumea în cap, în vreme ce bătrânii sunt supuşi unui regim de exterminare, în vreme ce starea poporului este ameninţată de o politică culturală ce ne va aşeza în curând alături de ţările africane. Regelui Mihai I nu i se recunoaşte cetăţenia română, în schimb unui fugar la ruşi în vremea războiului ca Alexandru Bârlădeanu i se recunoaşte această calitate şi se bucură de o pensie copioasă. În vremea lui Ceauşescu, România a avut o politică de înfeudare economică faţă de Rusia. Unul din prim-miniştrii de atunci, Ilie Verdeţ, este acum parlamentar. Şi asta numeşte, zâmbind, domnul Iliescu democraţie! La urma urmelor, d-sa poate declara orice. Fiecare e liber să creadă sau nu şi prea puţin îl interesează pe preşedinte ce crede fiecare. Pe el îl interesează ca lumea să i se supună, să se teamă de el, iar dacă e luat la întrebări dă vina pe opoziţie şi pe presă că defăimează puterea. Nu a învăţat că sunt destui oameni care nu se mai lasă înşelaţi şi nici nu se tem? Se pare că nu, deşi are un predecesor care a plătit scump judecând aşa.

Deci guvernul încalcă legea, preşedintele încalcă legea, prefecţii şi poliţiştii şi ei. Toţi încalcă legea. Trăgând linie şi făcând totalul, am înţeles că avem corupţie fără corupţi, iar cei care au acum majoritatea în parlament nu vor să se schimbe nicidecum. Deci vom avea mai departe corupţie, sărăcie şi nedreptate, câtă vreme vor sta ei la putere. E bine că ştim asta. Nu de alta, dar să ştim ce socoteli să ne facem la viitoarele alegeri, care nu vor mai poate chiar peste doi ani, ci mult mai repede decât cred unii.

Dan BĂNICĂ

Maxima săptămânii

„Omul lipsit de educaţie nu ştie să se servească de libertatea sa".
(Kant)

EFEMERIDE: 6 – 12 octombrie (Brumărel)

În intervalul acesta, pe 6 octombrie, ne amintim de Sf. Ap. Toma. Acesta avu fericirea de a-L urma pe Christos, Care îl cheamă la apostolat în anul 31. Când, la Cina cea de Taină, Iisus promite ucenicilor Săi că merge să le pregătească loc în casa Tatălui Său, Sf. Toma spune: "Doamne, nu ştim unde mergi, cum putem să cunoaştem calea?". Mântuitorul răspunde prin celebrele cuvinte: "Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu merge la Tatăl decât prin Mine." Poporul îl numeşte Toma Necredinciosul pentru că după moartea Sa, Iisus cel Înviat Se arată apostolilor, dar Toma nefiind cu ei află vestea cu neîncredere. După un timp Iisus Se arată Sf. Toma, iar acesta, văzând rănile Sale, îi spune "Dumnezeul meu". Iisus îi răspunde: "Ai crezut fiindcă ai văzut; fericiţi cei ce nu văd şi cred".

Curtea Domnească din Târgovişte cu Turnul Chindiei, veche reşedinţă a domnitorilor valahi

6.10.1595: Încep luptele de eliberare a cetăţii Târgovişte, vremelnic ocupate de turci. Lupta e condusă de Mihai Viteazul în fruntea unor trupe de munteni, moldoveni, transilvăneni şi a unui corp de oaste toscan.

7.10.1690: Mitropolitul Anastasie Anghel, în fruntea a 38 de protopopi, acceptă unirea cu Biserica Catolică. În schimbul păstrării cultului în stil răsăritean, clerul unit urma să aibă aceleaşi drepturi şi privilegii cu cel romano-catolic.

8.10.1878: Armata noastră, victorioasă în Războiul de Independenţă, îşi face intrarea triumfală în Bucureşti pe Podul Mogoşoaiei, care de atunci se numeşte Calea Victoriei.

9.10.1874: Ia fiinţă Uniunea Poştală Generală (astăzi Uniunea Poştală Universală, cu sediul la Geneva), România fiind membru fondator.

10.10.1926: Are loc fuziunea Partidului Naţional cu Partidul Ţărănesc. După naşterea PNŢ, Alexandru Vaida-Voievod declara regelui Ferdinand: „Ceea ce Majestatea Voastră a dorit: partide mari şi omogene, iată, s-a împlinit. Ţara dispune de partidul liberal şi de partidul nostru."

11.10.1777: Este asasinat în scaunul său din Iaşi, de către un trimis al sultanului, Grigore Ghica, domnul Moldovei.

12.10.1833: Se înfiinţează la Bucureşti „Societatea Filarmonică" din iniţiativa lui Ion Câmpineanu, I. Heliade Rădulescu ş.a.

Dr. Mihnea DRAGOMIR

Cititorii întreabă, medicul răspunde

★ Stimată domană DOINA SÂRBU din Piatra Neamţ, vă răspundem prin intermediul rubricii noastre din "DREPTATEA" – Noi suntem un cabinet de instituţie şi deci aici nu se poate rezolva problema dvs de sănătate. Vă sfătuim să vă prezentaţi la un cabinet de endocrinologie din cadrul policlinicii teritoriale. În cazul când nu se rezolvă, luaţi legătura cu noi pentru a căuta rezolvarea la o clinică din Capitală.

★ Transmitem distinsului coleg Dr. RADU PĂTÂRLĂGEANU din Tuttlingen (Germania), la primirea celui de-al doilea colet cu medicamente donate cabinetului nostru medical, mulţumirile noastre pentru gestul generos al domniei sale şi pentru grija manifestată faţă de cei de acasă aflaţi în suferinţă.

★ Doamna RĂDULESCU CLAUDIA, din Braşov este aşteptată la cabinetul nostru medical pentru a primi un bilet la centrul de Implantologie al Spitalului Malaxa, Bucureşti, Şos. Vergului.

★ Doamna STĂNICĂ IULIANA, de 85 de ani, suferindă de ulcer varicos şi simptome de claudicaţie intermitentă, este chemată la cabinet pentru a lua un bilet de trimitere la Policlinica de geriatrie de pe str. Spătarului, la dna. dr. Carmen Oproiu.

★ Domnul RĂDULESCU CĂTĂLIN, de 26 de ani, este aşteptat la cabinetul nostru medical după tratamentul cu ERITROMICINĂ.

★ Urăm domnului RADU DINCĂ să se simtă din ce în ce mai bine şi să vină la control peste 10 săptămâni.

Dr. Maria VISSARION
Dr. George CALALB

Anunţuri

● **Organizaţia PNŢCD-sector 5 cu sediul în str. dr. Staicovici nr. 25, face cunoscut membrilor şi simpatizanţilor săi că pe data de 25.10.1994 orele 17 are loc adunarea generală.**

Vă aşteptăm!

● **Asociaţia Inginerilor PNŢCD organizează, cu ocazia adunării din data de 2.10.1994 orele 17, dezbaterea: „Privatizarea prin metoda MEBO". Dezbaterea va fi precedată de expunerea d-lui conf. univ. ing. N. BĂRAN şi se va desfăşura în sala de conferinţe de la sediul central al PNŢCD.**

Semnal

Sâmbătă 17 septembrie 1994, la şedinţa lunară a Comitetului director al Convenţiei Medicilor am distribuit gratuit revista "Terapeutica".

Publicată în colaborare cu Academia de Ştiinţe Medicale şi Universitatea de Medicină şi Farmacie "Carol Davila" din Bucureşti, revista conţine articole de sinteză referitoare la probleme de terapeutică şi farmacologie clinică şi experimentală, cercetări originale româneşti şi străine, informaţii despre medicamente noi, recenzii de cărţi, rezumatele unor articole care dezbat subiecte de larg interes, relatări privind manifestări ştiinţifice medicale din ţară şi străinătate, materiale de studiu necesare pregătirii studenţilor şi tinerilor medici în vederea susţinerii examenelor şi concursurilor, precum şi o vastă corespondenţă cu cititorii pe marginea experienţei lor terapeutice, cazuri limită, succese şi eşecuri, pe care le va putea prezenta în cadrul unor dezbateri sau dialoguri cu largă participare.

Îi invităm pe cititorii ei să ne trimită opţiunile sau sugestiile privind conţinutul pe adresa "THERAPEUTICA" SRL, Şos. Ştefan cel Mare nr. 14, Bl. 19, et. 4, ap. 11, sau la telefoanele 6119836 sau 6151473, sau Bd. Carol I nr. 34 sector 2.

Cu această ocazie mulţumim mult pentru faptul că redacţia acestei interesante reviste ne-a ales pe noi ca primi cititori şi îi asigurăm că vom rămâne constanţi prieteni ai acestei publicaţii.

Dr. George CALALB

Anunţ

Organizaţia Muncitorească Centrală a PNŢCD anunţă membrii şi simpatizanţii săi că în cursul lunii octombrie 1994, în zilele de joi 6,13,20,27.10. 1994 la ora 17, la sediul central din bd. Carol I, nr. 34, în corpul B, etaj I, se vor ţine conferinţe în spiritul doctrinei şi programului partidului nostru, după cum urmează:

6.10.1994 - Dl.prof.univ. Radu Popescu - coordonatorul departamentului management al Cercului de Studii PNŢCD, va conferenţia pe tema: „Viziunea PNŢCD asupra managementului ca resursă a dezvoltării".

13.10.1994 - Dl.prof.dr.ing. Virgil Petrescu va conferenţia pe tema: „Legea învăţământului în perspectiva doctrinei PNŢCD".

20.10.1994 - Dl.dr.ing. Ulm Spineanu - membru supleant al Biroului de Conducere al PNŢCD, va conferenţia pe tema: „Privatizarea în masă".

27.10.1994 – Dl. avocat Emil Popescu – membru supleant al Comitetului de Conducere al PNŢCD.

Totodată reamintim filialelor muncitoreşti din cadrul organizaţiilor judeţene PNŢCD că e bine să-şi ţină şedinţele săptămânale joia între orele 17 şi 19, aceasta pentru a se cunoaşte activitatea Organizaţiei Muncitoreşti şi a ne stabili programul de activitate în ansamblu.

Preşedinte, Ion Lambru
Secretar general, Vlad Roşca

Cititorii săptămânalului „Dreptatea" care doresc abonamente au următoarele posibilităţi:

a) Adresându-se redacţiei noastre din Bucureşti, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel: 6504125, fax: 65046444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB. Se decupează talonul existent în publicaţie şi însoţit de mandatul poştal care atestă plata se vor trimite pe adresa de mai sus.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTTR din ţară, menţionând că săptămânalul "Dreptatea" figurează în catalogul RODIPET la poziţia 2129.

Dreptatea

Secretar general de redacţie:
MIRCEA VLAD
Şefi de departament:
DAN BĂNICĂ: informaţii
OVIDIU PĂTRĂŞCANU: politic
ŞTEFAN CALIGA: internaţional
IOAN FRĂNCU: sport
Grafică şi machetare:
IOANA BERCIU
Corectură:
FLORINA DUDĂU
Secretariat:
MIHAELA MANOLACHE
Documentare:
CONSTANTIN CEACU
Departament publicitate şi marketing:
MARIA CĂPĂŢÂNĂ
Difuzare: LUMINIŢA DAMIAN
Financiar, contabilitate:
ECATERINA BUCĂ,
Corespondenţi speciali: SUA: SILVIA DUTCHEVICI
SUA şi Canada:
ADRIAN MIHAIL GRIGOROPOL
Geneva, München:
STELIAN IONESCU
Tuttlingen:
RADU PĂTÂRLĂGEANU
Barcelona:
SERGIU KLEIN
Corespondenţi teritoriali:
SORIN GRECU - Cluj
TICU CIUBOTARU - Galaţi
VIRGIL COSMA - Iaşi
TOMA EDUARD DINU - Iaşi
SIMION SANDU BORBEANU Hunedoara
NICU VRÂNCEANU - Bacău
COSTEL IONESCU - Braşov
MĂLIN DUMITRIU - Alba
VASILE VASILICA - Alba
IONEL BOTEA - Caraş Severin
FLAVIU BREZEANU - Brăila
FLORIN RĂDULESCU - Vrancea
MIHAI ENCIU - Slobozia
GHEORGHE SIMIANU - Sucaava
AUREL TEODORESCU - Argeş
DIANA MUNTEANU - Prahova
CĂTĂLIN POPESCU - Prahova
MIHAI BARBU - Valea Jiului
GHEORGHE TUDORAN - Arad
DANTE M.C. SEDAN - Timiş
PANAIT STĂNESCU-BELLU – Timiş
VICTOR PIETREANU - Teleorman
SORIN CUCUREZEAN - Teleorman
IOAN GAVRILĂ - Tulcea
MICU DAN GRIG - Bihor
Redacţia şi administraţia: Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, tel.: 6504125, fax: 6506444, 70179, Bucureşti, sector 1, Cont virament nr.: 4510501106 BCR filiala SMB.
Tehnoredactare computerizată: Raluca Bobic, Mariana Ioniţă, Mihaela Ivan, Anca Firescu
Tiparul executat la TIPOREX Calea Plevnei nr. 114, sector 1, tel: 6377196
Responsabil de număr: DAN BĂNICĂ

CUPON DE ABONAMENT

1 lună 1080
3 luni 3510
6 luni 7020
12 luni 14040

Nume..... Prenume.....
Adresa.....
Cod poştal.....
Localitatea.....
Judeţul.....
Suma de lei s-a depus cu chit. nr..... mandat poştal nr..... din..... sau dispoziţia de plată nr.....

www.comelio.ro

Conferinţa săptămânală a OMC

"Menirea unui partid naţional în consensul social-universal"

Joi, 29 septembrie 1994, Organizaţia Muncitorească Centrală a PNŢCD l-a avut ca invitat pe dl. deputat (SAI) **Gheorghe Comănescu**, vicepreşedinte al Filialei Bucureşti a PNŢCD, membru în Consiliul de conducere al PNŢCD. De asemenea, a participat şi dl. viceprimar al sectorului 2 al Capitalei, **Viorel Lis**. În cuvântul de deschidere rostit de dl. Ion Lambru, preşedintele OMC, s-a arătat simpatia Majestăţii Sale Regele Mihai I pentru OMC şi disponibilitatea OMC de a primi oricând vizita Suveranului.

În conferinţa sa, dl. deputat Comănescu a subliniat rolul pozitiv al PNŢ şi respectiv al PNŢCD, „acest partid al ţărănimii şi intelectualităţii române", în lupta pentru emanciparea naţională şi socială a României. Astfel, după războiu, reforma agrară concepută de Partidul Liberal s-a înfăptuit sub presiunea Partidului Naţional Ţărănesc condus de Iuliu Maniu şi Ion Mihalache.

„Ne stăpâneşte dragostea pentru popor, nu ura pentru celelalte neamuri - acesta este naţionalismul nostru", a spus conferenţiarul şi a arătat necesitatea moralei creştine ca normă de conduită pentru realizarea libertăţii naţionale depline şi eliminarea nevoilor din viaţa socială activă („Esenţa politicii noastre împăciuitoare şi tolerante faţă de alte popoare este atingerea propriilor noastre idealuri de dreptate socială şi restaurarea dreptăţii naţionale prin mijloace democratice").

În partea a doua a conferinţei, dl. deputat Comănescu a informat asupra dezbaterilor neconcludente şi lipsite de responsabilitate, dintre „pentagonală" (PDSR, PUNR, PRM şi PSM) şi PD (FSN) în Parlament, privind raportul Comisiei pentru cercetarea cazurilor de corupţie. • În continuare, dl. **Marin Mihalache** a atras atenţia asupra demagogiei practicate de unii parlamentari: „Trebuie folosit momentul potrivit pentru tragerea la răspundere a celor ce se fac vinovaţi de dezastrul economic în care se află ţara". • Dl. **Olteanu** a reiterat importanţa (preeminenţa) principiilor PNŢCD (comparativ cu doctrina comunistă, artificială, a partidului de guvernământ), ca argument solid pentru izbânzile obţinute de-a lungul istoriei sale şi necesitatea continuării pe aceeaşi linie Maniu-Mihalache. • Au mai luat cuvântul domnii: **Agapciuc, Emil Popescu şi Viorel Lis** care a răspuns la întrebări.

În final, s-au evocat episoade din universul concentraţionar românesc, amintiri comune din anii de temniţă comunistă ale membrilor PNŢCD prezenţi în sală. A avut loc şi o prezentare de carte: „Problema muncitorească în viziune naţională" a poetului **Victor Isac**, membru PNŢCD, prilej cu care au fost distribuite cărţi şi autografe din partea autorului.

Florina DUDĂU

Convenţia Democratică din România

Comunicat

CDR a analizat în şedinţa de Consiliu scrisoarea adresată acestui for de către Sergiu Cunescu, preşedintele PSDR.

Consiliul CDR cere conducerii PSDR să precizeze dacă scrisoarea domnului Sergiu Cunescu reprezintă poziţia oficială a partidului. Totodată cere PSDR să explice refuzul delegatului PSDR de a participa la şedinţa Consiliului CDR.

Luând în consideraţie manifestările conducerii PSDR din ultimele luni – de contestare a Protocoalelor CDR pe care le-a semnat – Consiliul Convenţiei a hotărât la întâlnirea din 29 septembrie 1994 să solicite Comitetului Executiv al CDR iniţierea procedurii de suspendare, pe timp de 30 de zile, a acestei formaţiuni în vederea clarificării poziţiei sale.

Decizia a fost luată cu 16 voturi pentru, un vot contra (PAC) şi o absenţă (PSDR).

Consiliul CDR

Declaraţie

CDR susţine necesitatea îmbunătăţirii continue a organizării sale interne în vederea sporirii eficienţei politice.

CDR reafirmă valabilitatea Protocolului adoptat în iunie 1993 şi a Actului adiţional votat în august 1994, Completarea Protocolului adiţional cu un Protocol electoral, aşa cum s-a hotărât în documentul semnat în luna august, reprezintă acum principalul obiectiv de organizare internă al CDR.

CDR consideră unitatea sa un capital politic de neînlocuit. În numele acestei unităţi, CDR îşi va exprima în viitor dezacordul ferm faţă de orice încercare a unor formaţiuni politice din componenţa sa de a împiedica prin neparticipare şi blocaje activitatea CDR de apărare a intereselor cetăţenilor României.

Declaraţia a fost adoptată în unanimitate în şedinţa Consiliului CDR din 29 septembrie 1994.

Consiliul CDR

Şedinţa lunară a Departamentului de studii pentru administraţie locală şi echilibru ecologic

Vineri, 30 septembrie a.c., a avut loc la sediul central PNŢCD şedinţa lunară a Departamentului pentru administraţie publică locală şi echilibru ecologic a PNŢCD, la care au participat membri ai departamentului, primari, viceprimari şi consilieri din Capitală, parlamentari, invitaţi.

Din partea conducerii centrale a PNŢCD au participat domnii: ing. Şerban Ghica - vicepreşedinte al PNŢCD şi preşedinte al organizaţiei PNŢCD a Capitalei - ing. Traian Iliescu - directorul departamentului - ing. Vichentie Zăgan - consilier al preşedintelui PNŢCD.

În cuvântul de deschidere, dl vicepreşedinte Şerban Ghica a cerut participanţilor să informeze despre activitatea desfăşurată în consiliile locale, despre realizările cât şi greutăţile pe care le întâmpină, precum şi propuneri pentru viitor. Dl ing. Vichentie Zăgan a cerut consilierilor, viceprimarilor şi primarilor să nu uite că imaginea partidului în opinia publică este influenţată de modul în care ei îşi desfăşoară activitatea. Dl dr. Iulian Creţu - viceprimarul Capitalei şi preşedintele ligii Primarilor şi Consilierilor PNŢCD - a făcut apel la consolidarea disciplinei în partid şi la mai multă responsabilitate în îndeplinirea sarcinilor care au fost încredinţate celor aleşi să reprezinte PNŢCD în administraţia publică locală.

Şedinţa a fost deosebit de animată, iar luările de cuvânt au fost numeroase şi la obiect. Nu au lipsit nici remarcile critice ale unor stări de lucruri care îşi aşteaptă rezolvarea. Astfel, s-a arătat că în Primăria Capitalei, în loc să se acorde sectoarelor Capitalei mai mare autonomie, s-au luat măsuri contrarii; în loc să se descentralizeze activitatea s-a creat un sistem organizatoric mamut obligând sectoarele la subordonare excesivă.

Viitoarea întrunire va avea loc vineri, 28 octombrie a.c., ora 17, în aceeaşi sală.

Ion ARGEŞEANU

COMUNICAT

Organizaţia de Tineret PNŢCD Prahova, indignată fiind de faptul că actuala putere împiedică în mod sistematic şi prin orice mijloace sosirea în ţară a MS Regele Mihai I al României consideră că:

- Puterea instalată după decembrie 1989 la Bucureşti ignoră unul din drepturile fundamentale ale omului nepermiţând intrarea în ţară a cetăţeanului român MS Regele Mihai.

În actualul context de profundă criză morală, politică şi economică, prezenţa MS în România este receptată de populaţie ca factor de renaştere a naţiunii şi de soluţionare a problemelor existente azi în ţară. Subliniem că modul de a acţiona ca şi motivele invocate de regimul Iliescu pentru a împiedica prezenţa MS Regele la manifestările programate în această lună sunt generate de faptul că guvernanţii cripto-comunişti se tem de pierderea poziţiilor privilegiate pe care le ocupă.

Acestor atitudini manifestate de actuala putere în legătură cu deformarea istoriei a perioadei monarhiste în România şi a actului de la 23 august 1944 putem afirma că minciuna continuă să stea printre noi, consolidându-se totodată în politica de stat.

Ca organizaţie de tineret implicată politic şi ancorată adânc în realitatea actuală putem spera că astăzi în România se încearcă uciderea speranţelor aşa cum în 1947 s-a încercat exterminarea fizică.

Din punctul de vedere, adoptarea şi practicarea unei politici bazate pe minciună nu face decât să induc o profundă decepţie raportată la entuziasmul şi idealurile noastre.

Organizaţia de Tineret a PNŢCD Prahova, partizană a ideii că "Monarhia Salvează România", susţine orice demers făcut pe lângă autorităţile actuale pentru a permite prezenţa MS Regele Mihai I al României cu ocazia manifestărilor organizate pentru aniversarea a 50 de ani de la actul de la 23 august 1944.

Preşedintele O. T. PNŢCD Prahova
Geo CĂLUGĂRU

COMUNICAT

Camera Federativă a Medicilor din România protestează împotriva abuzului comis de Guvern în dauna absolvenţilor Facultăţii de Stomatologie. Şcolarizarea universitară timp de 6 ani, la fel ca la Facultatea de Medicină, indică limpede că absolvenţii Facultăţii de Stomatologie sunt MEDICI stomatologi şi nu mai puţin. Din moment ce forma de şcolarizare nu s-a schimbat, iar absolvenţii de până acum ai Facultăţii de Stomatologie din România, sunt recunoscuţi Stomatologie din România, sunt recunoscuţi medici chiar şi în străinătate, ceea ce se încearcă în prezent este furtul unui titlu obţinut legal.

Consiliul Naţional al Camerei Federative a Medicilor din România
Dr. Dragoş NICOLESCU

Deces

Conducerea Centrală a PNŢCD, cu profundă tristeţe anunţă încetarea din viaţă a celui ce a fost

PETRE HLAVU,

veteran PNŢ, veteran de război, fost deţinut politic, preşedinte al AFDPR Dolj, om cu alese calităţi sufleteşti, luptător de nădejde al partidului.

Transmitem condoleanţe familiei îndurerate. Dumnezeu să-l ierte!

COMUNICAT

Organizaţia de elevi naţional ţărănişti creştin-democraţi a aflat cu stupoare din rândurile ziarului "Cotidianul" despre anormala reacţie a doamnei profesoare Maria Chiriţă, directoarea Liceului "Ion Creangă", care (în urma articolului "În licee domneşte corupţia" apăţinând elevei Annemarie Firan, membră a OENŢCD, şi apărut în Suplimentul ziarului "Cotidianul" din data de 13.07.1994) a hotărât exmatricularea semnatarei.

Atragem atenţia doamnei directoare că "epoca de aur" a trecut, ba chiar şi actuala noastră democraţie respectă dreptul la opinie - menţionat de altfel în Constituţie, aşa cum este ea. Odată Constituţia votată, ea trebuie respectată de toată lumea. Drept pentru care ne punem întrebarea dacă este normală reacţia sau mai degrabă care a convocat Consiliul Profesoral şi forţarea unei decizii care putea schimba drumul în viaţă al elevei.

Noi considerăm că o asemenea situaţie a demonstrat clar - dacă mai este nevoie - cât de responsabile ar trebui să fie persoanele însărcinate cu conducerea unităţilor şcolare. În mod normal, Inspectoratul Şcolar ar trebui să deschidă o anchetă pentru îndepărtarea din astfel de posturi a unor persoane cel puţin iresponsabile.

Cerem deci Inspectoratului să deschidă o astfel de anchetă, pentru a preveni alte incidente nedorite.

Conducerea OENŢCD a hotărât să o ajute pe Annemarie să treacă peste acest moment penibil, în care a fost pusă (CULMEA!) de către unul din dascălii săi.

Prim-vicepreşedinte OENŢCD,
Raul TOMA

www.cnsas.ro

TVR continuă să slujească interesele puterii

Miercuri 21 sept. 1994 ne-a vizitat ţara delegaţia Congresului Democrat Unit din Moldova. Cu acest prilej, au avut loc întâlniri şi convorbiri cu conducerile PDSR, PNŢCD şi PRM.

Televiziunea română a transmis, la telejurnalul de la ora 20, oră de vârf, ample secvenţe filmate de la convorbirile cu PDSR şi PRM dar de la întâlnirea cu PNŢCD nu a transmis imagini ci, Dl. Florin Mitu s-a transformat pe loc într-un reporter radio, relatând doar conţinutul discuţiilor.

Pentru a câta oară televizunea, această armă politică redutabilă operează discriminatoriu şi părtineşte anumite formaţiuni politice de la putere în dauna altora din opoziţie, cu toate că atât dispoziţiunile constituţionale cât şi prevederile legale o obligă la obiectivitate şi echidistanţă.

Este tot mai vădit pe zi ce trece că telul urmărit de către putere prin astfel de mijloace este acela de manipulare a opiniei publice, metode ce vin în flagrantă contradicţie cu afirmaţiile partidului de guvernământ şi ale preşedintelui, făcute înlăuntrul ţării şi în afara ei despre democraţia noastră politică autentică şi reală, dar care în fapt, a rămas şi rămâne tot "originală".

Pentru curmarea unor astfel de procedee, nu mă adresez televiziunii, nici Guvernului. Nu mă adresez nici Parlamentului deşi, potrivit dispoziţiilor constituţionale, televiziunea este pusă sub controlul acestui for dar care, prin modul de reglementare a organizării şi funcţionării Societăţii Române de Televiziune, a abdicat practic de la acest rol. În schimb, mă adresez D-lui preşedinte Ion Iliescu, având în vedere că în fapt, Domnia sa concentrează întreaga putere din România şi că astfel, are realmente posibilitatea şi responsabilitatea de a înlătura asemenea practici şi comportamente. Iar dacă nu o va face, atunci va fi bine să ştie toată lumea diferenţa dintre cuvintele frumoase relativ la democraţia noastră şi realitatea vieţii politice de toate zilele.

Gavril DEJEU
Deputat PNŢCD

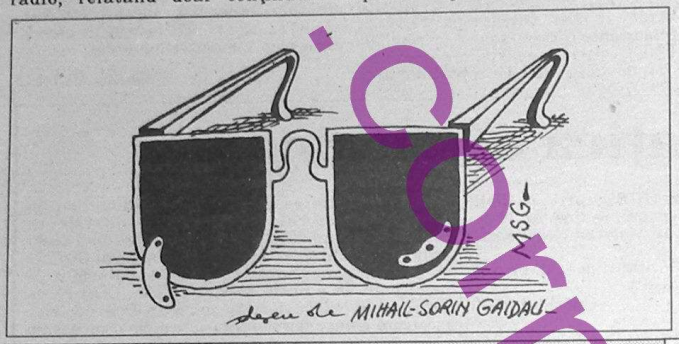

Liniște! Directoarea!

În învăţământul românesc - ca în originala noastră democraţie de altfel - totul merge înainte, în pas cu schimbările vremurilor. La intrarea în unele licee din Bucureşti şi din ţară ar trebui pusă o placă cu următorul text: „Voi cei care intraţi aici, lăsaţi-vă la poartă personalitatea, pentru că drepturile vi le-am luat noi." Conform acestui text vă semnalăm un caz demn de competenţa psihiatrilor.

O demnă tovarăşă directoare, confundând liceul pe care-l conduce cu propriul I.A.S., „taie şi spânzură" tot ceea ce încalcă propriile-i concepţii despre educaţie.

După cum aţi putut afla din presă, supărată pe îndrăzneala elevei Annemarie Firan de a scrie la ziarul „Cotidianul", tovarăşa directoare a hotărât să o exmatriculeze pe eleva în cauză, pentru a da un exemplu celor care vor mai încerca cumva să spargă zidul tăcerii. A fost convocat un Consiliu Profesoral (nu pentru a dezbate problema relatată în articol, cum era firesc, ci pentru a trage la răspundere rebela „oiţă rătăcită de turmă") în care tovarăşa forţează luarea unei decizii. Problema rămâne nesoluţionată (că aşa-i la români), iar mama elevei Annemarie - chemată în prealabil la şedinţa Corpului Profesoral - asistă uimită la descărcarea nervoasă a unei directoare ce nu se sfieşte să-i spună elevei sale „te sfăşii". Este de remarcat totuşi realismul profesoarei, care putea spune „te mănânc, te trag pe roată, în ţeapă", lucruri care trebuie să admitem că erau mai greu de realizat.

Avem deja face într-adevăr cu un desăvârşit spirit didactic.

I-am da nărăvaşei directoare câteva citate din Carta Drepturilor Tineretului" semnată şi de Guvernul României; dar ne temem că e în zadar.

Să fi uitat oare dumneaei că în decembrie '89 tinerii au făcut o revoluţie? Să fi uitat oare că printre puţinele libertăţi reale câştigate atunci se află şi dreptul la opinie garantat şi în Constituţie, aşa cum este ea!? Să înţelegem oare că ceea ce n-au reuşit minerii, vor reuşi tovarăşii şi tovarăşele directoare?

Pentru un om cu bun simţ (ceea ce comuniştii nu au deloc) soluţia onorabilă a acestui caz ar fi demisia din funcţia ocupată şi prezentarea unor scuze în public. Cum nu este cazul tovarăşei directoare, am sugera Inspectoratului Şcolar să deschidă o anchetă în Liceul Ion Creangă şi să demită conducerea liceului. Cum în democraţia noastră originală nu prea nădăjduim să vedem realizându-se aşa ceva, ne întrebăm: ce este de făcut?

Vă spunem noi: Liniţte! Directoarea!

Raul TOMA

Scrisoare deschisă

Domnule Procuror General al României, VASILE MANEA DRĂGULIN

Subsemnatul DRĂGHICI MIRCEA LAVINIU, refugiat politic în Danemarca din anul 1988, cetăţean român cu domiciliul în Danemarca, vă cer prin prezenta redeschiderea cercetărilor penale şi criminalistice privind decesul mamei mele prof. Vena Drăghici (fostă refugiată politic în Danemarca, care după evenimentele din decembrie 1989, s-a repatriat în luna ianuarie 1990), deces cauzat de moarte violentă la data de 24.09.1992 fără ca instituţiile abilitate în acest caz să constate cauzele decesului şi neîntocmindu-se un certificat medical de constatare a decesului de către un medic legist.

Adresându-mă la data de 26.04.1994 cu un memoriu Ambasadei României, am primit la data de 22.06.1994 un răspuns parţial la memoriul respectiv din partea ambasadorului dr. ION DIACONU (răspuns ce se referea la o altă sesizare cuprinsă în respectiva plângere, fără însă a mi se răspunde la cele semnalate în privinţa decesului mamei mele, răspuns ce era conţinut totuşi în materialul pe care ambasada îl primise spre a-mi fi transmis, fapt ce l-am putut constata deoarece domnul ambasador mi l-a citit la telefon, dar nu mi-a comunicat în scris decât la data de 15.09.1994), aflând din presă nemulţumirea mea faţă de autorităţile care nu întreprind nimic în acest caz, al decedatei mele mame.

Din răspunsul primit prin intermediul Ambasadei Române, cât şi prin refuzul tacit al instituţiei ce o conduceţi am putut constata formalismul şi dezinteresul faţă de dosarul 309/C/1441/1994, cu vădita intenţia de a fi clasat, fapt ce mă determină să vă aduc la cunoştinţă că din datele cercetărilor făcute de mine am putut înţelege că omorârea mamei este motivată politic, date fiind represaliile directe împotriva mea şi a familiei mele (primesc ameninţări cu moartea şi totodată sunt împiedicat de a-mi exercita drepturile de proprietate ce le moştenesc în România, conform Constituţiei şi legilor în vigoare).

Vă fac totodată cunoscut că odată cu decesul mamei mele, locuinţa ei a fost cercetată şi percheziţionată, după care au dispărut bunuri de valoare, bijuterii, sume de bani, acte ale familiei certificând drepturile de proprietate, acte certificând detenţii şi abuzuri suferite de mine şi familia mea în timpul dictaturii cauşisto-securiste, acte atestând confiscările proprietăţilor deţinute de familia mea şi de bunicii mei, corespondenţa personală, agende de telefon ce au fost parţial distruse (pagini lipsă), cât şi documente şi însemnări ale părinţilor mei.

Decesul mamei nu poate fi justificat de o moarte naturală din moment ce însăşi autoritatea nu şi-a făcut datoria de a constata aceasta, fapt de care nu s-a sesizat nici poliţia, căreia i-au fost predate cheile apartamentului, în timp ce mama se afla în casă decedată, iar a doua zi când familia s-a deplasat la domiciliul mamei, am constatat că apartamentul era deschis.

Răspunsul instituţiei dvs ar fi perfect valabil în cazul în care vecinul mamei mele nu ar fi avut cheile apartamentului, precum a declarat la început telefonic (retractând ulterior), şi mi-a confirmat personal mama mea cu ocazia unei convorbiri telefonice avută cu 24 de ore înaintea decesului care mi-a fost anunţat cu circa 6-7 ore întârziere.

Vă precizez că mama mea nu era suferindă de vreo maladie ce putea să-i curme brusc viaţa, fiind pe deasupra foarte grijulie cu starea ei de sănătate, iar cu ocazia convorbirii telefonice avute am putut fi asigurat personal că ea se simte bine (făcându-ne planuri pentru o viaţă a ei la noi în următorul interval de timp). În sensul celor afirmate mai sus, deţin probe asupra inexactităţii răspunsului formulat de instituţia dvs.

Cu stimă,
Laviniu M. DRĂGHICI

(Continuare în pag. 6)

"Când îl doare capul şarpele iese la drum"

- Declară dl Şerban Săndulescu, senator PNŢCD de Vâlcea

Sunteţi membru al comisiei parlamentare pentru cercetarea evenimentelor din decembrie 1989. Ce ne puteţi spune despre stadiul activităţii acestui organism ale cărui concluzii sunt aşteptate totuşi cu interes, chiar dacă s-au scurs aproape cinci ani de atunci?

Facem progrese deosebite. Am descoperit lucruri nemaipomenite ce vor schimba complet versiunea pe care Puterea a încercat s-o acrediteze în privinţa acelor evenimente. La ora actuală, ştim mult mai multe decât ştiam anul trecut.

Se va finaliza până la sfârşitul anului acesta raportul comisiei?

Mă îndoiesc de acest lucru, dar eu vreau să public o carte cu această temă, bazată pe documente.

Se va face vreodată lumina în această neguroasă chestiune istorică ce preocupă încă poporul?

Cred că da, chiar dacă unora nu le place.

Din actuala echipă conducătoare, sunt oameni implicaţi în acele evenimente care ar putea intra sub incidenţa legii penale?

Da, sunt, începând cu "il capo" dnii Militaru, Stănculescu, Mugurel Florescu ş.a.

Mai nou, sunteţi subiect de drept al plângerii penale formulate de Nicu Ceauşescu.

Când îl doare capul, şarpele iese la drum. Este o plângere absurdă şi voi cere rejudecarea procesului lui, fiindcă el a mintit în tot ce-a spus. S-ar putea să nu fie atât de vinovat pe cât pare, dar a mintit ca să-i scape pe alţii, crezând că se scapă pe el. Există suficiente probe ca să fie cerută rejudecarea procesului lui.

A consemnat
Adrian SIMEANU

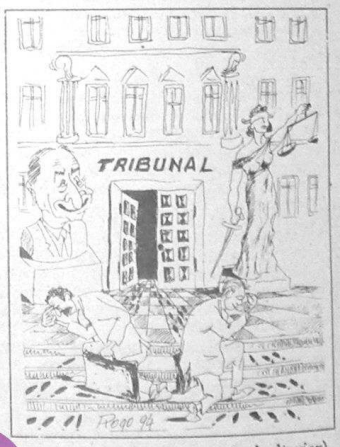

www.cornelivadim.ro

Întrebare

adresată dlor: Dumitru Popescu – Ministrul Industriei şi Emil Dima - Preşedintele C.A. al FPS de către dl Barbu Piţigoi – deputat PNŢCD de Argeş

În curtea fabricii „GRULEN" S.A. din Câmpulung Muscel se află SRL „AGIDEL", o sucursală a unei firme ruseşti cu acelaşi nume, înregistrată în Başkiria, la care este acţionară şi firma muscleană „GRULEN".

„AGIDEL" SRL este un intermediar fără putere financiară, şi duce lipsă de bani şi garanţii cerute de parteneri, lipsă pe care o acoperă însă firma „GRULEN" S.A., ca de exemplu în tranzacţia prin care „AGIDEL" - România, vindea firmei OT Bucureşti 156 de tone fibră poliesterică produsă de „GRULEN" şi 168 de tone DMT (dimetil-tereftalat), materie primă pentru „GRULEN" la preţuri inferioare celor de producţie în ţară ale acestor mărfuri.

În aceste tranzacţii, Curtea de Conturi - Camera Argeş - acuză o fraudă de 700 milioane lei, din care 127 milioane în afacerile de mai sus. Altă sută de milioane a fost „rătăcită" în Başkiria, unde „AGIDEL" a organizat o expoziţie din care mărfurile nevândute au cauzat pierderea semnalată.

„GRULEN" are credite neplătite de 8 miliarde, iar stocul de materii prime - incert - provoacă oprirea fabricii şi frământări marcante în rândurile salariaţilor, preocupaţi de nesiguranţa locurilor de muncă. Întrebăm pe dl ministru Popescu, care a patronat relaţiile „GRULEN" - România, „AGIDEL" Başkiria, OT Bucureşti (cu capital israelian) asupra situaţiei sale la Câmpulung Muscel.

Cerem factorilor de resort din FPS să prezinte o informare a situaţiei financiare a firmei „GRULEN" despre care, din informaţiile noastre, dl Emil Dima, nu este şi nu poate fi străin. Atragem cu acest prilej atenţia dlui Dima, preşedintele Consiliului de Administraţie al FPS, că domnia sa şi reprezentanţii instituţiei pe care o conduce nu au răspuns la marea majoritate a întrebărilor ce le-au fost adresate.

INTERPELARE

adresată Ministerului Sănătăţii

Politica în domeniul sănătăţii dusă de vechiul regim a fost antisocială şi antinaţională deoarece a afectat însăşi fiinţa biologică a naţiunii. Sechelele acestei politici sanitare sunt imense.

Spre exemplu, dacă în Franţa sau Statele Unite există între 0,1 şi 1 bolnav de hepatită la 100.000 de locuitori, infectaţi cu virusul B sau C, la noi proporţia este imensă, undeva între 10 şi 15 bolnavi la 100.000 de locuitori, deci sunt de circa 100 de ori mai mulţi. Ca urmare a acestui fapt, este foarte mare şi numărul de bolnavi de ciroză.

Plasma umană folosită în tratamentul cirozei, în concentraţie de 5%, pe care o putea produce Institutul de Hematologie costa 352 lei flaconul. Acum a fost stopată această producţie. Plasma în concentraţie de 20% (aşa cum este necesar pentru un tratament eficace) costă 200.000 de lei flaconul, iar un tratament aproape normal costă peste 4 milioane lei pe an. De unde să ia bolnavii şi familiile lor aceste sume? Sunt condamnaţi la o moarte rapidă.

Antibioticele româneşti sunt insuficiente, de calitate slabă şi nu sunt în pas cu progresele făcute în acest domeniu.

Înscrierea pentru dializă a bolnavilor de rinichi este dificilă şi costisitoare datorită lipsei de aparatură etc., etc. Practic, medicii nu-şi pot îndeplini îndatoririle pe care le au iar bolnavii sunt în imposibilitate de a-şi procura medicamentele absolut necesare. Suferinţele sunt imense.

În aceste condiţii, Ministerul Sănătăţii a emis o circulară prin care medicii sunt ameninţaţi că vor fi sancţionaţi dacă depăşesc un anumit plafon pentru medicamente compensate, care este total insuficient.

Practic se constată că sub conducerea domnului ministru Iulian Mincu, Ministerul Sănătăţii continuă şi adânceşte politica antisocială şi antinaţională a vechiului regim, suferinţele oamenilor cresc iar fiinţa biologică a naţiunii este şi mai grav afectată, aceasta în condiţiile când există fonduri FARE care puteau rezolva unele probleme, dar ele nu au fost cheltuite datorită delăsării şi afacerismului care domneşte în Ministerul Sănătăţii.

Această interpelare vă rog s-o consideraţi ca un preambul la cererea pe care PNŢCD o va face pentru dezbaterea în plen, cu mult mai multe exemple concrete decât am dat acum, a politicii duse de guvernul Văcăroiu în domeniul sănătăţii, prin ministrul său de resort, domnul senator Iulian Mincu.

Şerban SĂNDULESCU
Senator PNŢCD de Vâlcea

DOMNULE PREŞEDINTE, STIMATE COLEGE, STIMAŢI COLEGI,

Doresc să subliniez două situaţii distincte, dar ambele convergente, urmărind, prin efectele lor un scop comun: blocarea privatizării şi sufocarea micii proprietăţi.

1. Suntem în pragul lucrărilor agricole de toamnă. Mica proprietate agricolă, recunoscută prin aplicarea Legii 18/91, este lipsită de mijloace de producţie, nerestituite odată cu pământul confiscat în perioada colectivizării.

Ţăranul lipsit de mijloacele necesare efectuării muncilor agricole este obligat să facă apel la utilajele AGROMEC-urilor şi să ceară sămânţă de calitate de la producătorii acesteia.

Şi AGROMEC-urile şi producătorii de sămânţă de calitate aparţin statului, iar acestea percep ţăranului preţuri de monopol pentru serviciile prestate.

Preţurile muncilor agricole practicate de AGROMEC-uri sunt în acest an duble faţă de cele practicate anul trecut, cel puţin aşa rezultă din circulara nr. 8810/14.09.1994, transmisă de Ministerul Agriculturii şi Alimentaţiei Publice, cabinet secretar de stat către direcţiile agricole judeţene.

În realitate, preţurile sunt mult mai mari, ele diferind de la judeţ la judeţ, de multe ori la fiecare secţie a aceluiaşi AGROMEC.

Ele, preţurile, sunt realmente de două ori şi jumătate mai mari faţă de anul trecut, şi se obţin în urma unor negocieri, insistenţe şi relaţii, cunoscând că gospodarul poate folosi utilajele AGROMEC-urilor, după ce acestea au efectuat lucrări la IAS şi asociaţii agricole, la care se adaugă sperţurile ce se oferă pentru prioritate inclusiv pentru tractorist spre a-l determina să efectueze lucrări de calitate.

Şi aceste scumpiri se practică într-un moment în care produsele ţăranului nu sunt recepţionate de către ROMCEREAL sau dacă sunt primite sunt plătite la preţuri mici de 140, 160 sau 180 lei, mai rar la preţul anunţat de Guvern de 220 lei/kg.

În schimb, statul vinde grâul de sămânţă la preţul de 350 lei/kg şi peste.

Considerăm că este momentul ca Guvernul să ia în consideraţie situaţia semnalată şi să stabilească un regim de preţuri practicate de AGROMEC-uri, cunoscând că acelea practicate de acestea sunt preţuri de monopol.

2. Prin aplicarea legii 27/1994, privind impozitele şi taxele locale, se statuează că impozitele şi taxele locale constituie venituri proprii ale bugetelor unităţilor administrativ teritoriale. La bugetele locale se varsă şi fondurile rezultate din taxele pentru folosirea bunurilor publice care trebuie să fie cel puţin la cuantumul chiriilor, ambele stabilite de consiliile locale la sume variind între 800 şi 1200 lei/mp/zi, mult mai mari decât nivelul anterior al chiriei care varia între 50 şi 200 lei/zi/mp, indiferent de zonă.

În aplicarea Legii 27/1994, Guvernul a elaborat H. G. 506, publicată în Monitorul Oficial nr. 254/09.09.1994, în care se arată că plata taxelor majorate se face cu data intrării în vigoare a Legii 27/1994, adică de la 01.06.1994-retroactiv.

În aceste condiţii, micul întreprinzător particular nu poate plăti şi este forţat să falimenteze. Se produc în acest fel, simultan, două neajunsuri majore: pe de o parte, se blochează evoluţia procesului de privatizare prin falimentarea micilor agenţi economici, iar pe de altă parte se blochează activitatea consiliilor locale care conform Legii 27/1994 îşi procură veniturile din impozitele şi taxele locale. Cum acestea nu pot fi plătite de micii întreprinzători privatizaţi, este de la sine înţeles că nici organele puterii locale, lipsite de fondurile necesare, nu-şi pot desfăşura activitatea.

Şi aşa se încearcă să se demonstreze că puterea locală, în multe locuri aparţinând opoziţiei, este incapabilă să administreze, iar mult trâmbiţata dorinţă a Guvernului de urgentare, promovare şi încurajare a proprietăţii este de fapt înăbuşită de taxele şi impozitele împovărătoare pe care aceştia nu le pot suporta.

Vorba lui Tudor Arghezi, care conform Legii 27/1994 îşi procură veniturile din impozitele şi taxele locale.: "Una spunem şi alta fumăm."

Acuzaţiile aduse de agenţii economici manifestate în teritoriu se referă la faptul că apariţia târzie a H.G. 506/94, (publicată în M.O. 254/09.09.1994) şi ajunsă la Consiliile locale şi mai târziu, nu poate obliga agenţii economici să plătească, retroactiv, de la 01.06.1994, sume de 1000 lei mp/zi, pentru activităţi pe care nu le mai pot continua în aceste condiţii. Şi credem că au dreptate.

Şi mai considerăm, că este şi de datoria Guvernului de a reflecta la această stare de lucruri.

Din cele semnalate mai sus, prin practicarea preţurilor de monopol la muncile agricole mecanizate şi la producătorii de seminţe de calitate, cât prin perceperea de impozite locale aberante, activitatea agenţilor economici mici şi mijlocii este frânată, lăsându-ne nouă impresia că neimplicarea Guvernului în aceste domenii indică de fapt dezinteresul său faţă de privatizare şi susţinerea activităţii agenţilor economici privaţi, în ciuda declaraţiilor sale oficiale în sprijinul privatizării.

Dr. ing,
Barbu PIŢIGOI

INTERPELARE

adresată domnului Ministru de Interne, Doru Ioan Tărăcilă

Intervenţia mea se referă la H.G. 582/1994 cu privire la noile reglementări privind circulaţia pe drumurile publice, care vor intra în vigoare la 1 octombrie 1994.

Făcându-se o analiză amănunţită a hotărârii mai sus-menţionate, putem constata următoarele:

1. Din comparaţia cu legislaţia occidentală privind circulaţia rutieră se constată că raportate la salariul mediu, amenzile în România sunt de cel puţin 25 de ori mai mari.

2. O serie de formulări ale contravenţiilor, sancţionate prin amendă sunt în aşa fel prezentate, încât vor da naştere în mod sigur la abuzuri şi implicit corupţie, fenomen care în timpul regimului anterior a distrus imaginea lucrătorului Serviciului de circulaţie.

3. Multe dintre măsurile contravenţionale nu se înscriu într-un raport direct cu gravitatea faptelor.

4. Nu se ţine cont de impactul pe care îl va avea aplicarea acestei hotărâri, mai ales în mediul rural, unde posibilităţile financiare ale cetăţenilor sunt reduse.

În urma acestui fapt vom asista, în scurt timp, la adevărate dictaturi ale şefilor de post.

În concluzie, rog să analizaţi următoarele aspecte:

– Revenirea de urgenţă asupra H.G. 582/1994 şi modificarea ei faţă de cele prezentate.

– Instituirea unor sancţiuni drastice împotriva acelor lucrători de poliţie ce nu respectă demnitatea cetăţeanului şi comit abuzuri, ce pot fi favorizate de această hotărâre.

– Înaintarea de urgenţă spre Parlament a unui proiect de lege privind circulaţia rutieră.

– Mediatizarea intensivă a hotărârii sus-amintite, în special prin TV, pentru informarea tuturor cetăţenilor ţării, evident după modificare.

Tiberiu VLADISLAV
Senator PNŢCD de Hunedoara

Care este răspunderea agromecurilor?

Despre şeful asociaţiei n-am ce zice. E băiat bun. De aceea am vrut să fiu cu pământul în asociaţia lui. Dar i-am spus: măi băiete, vezi cum faci să mă bagi în „lotul optim" pentru porumb. Şi m-a băgat. Am plătit apoi aratul, semănatul şi sămânţa, atât cât i-a cerut Agromecul, fără nici un ciubuc. Asta mi-a plăcut mie la el, face muncă voluntară în interesul asociaţilor. El a urmărit aratul, el a urmărit semănatul. Noi nu ştiam la data înfiinţării culturii unde va fi proprietatea noastră, ca să dăm şi noi ceva la tractorişti pentru stimularea calităţii lucrărilor. Numai după ce a răsărit porumbul am fost „puşi în posesie" pentru anul acesta, prin numărarea rândurilor şi datul cu pasul. În mai puţin de o zi eram proprietari pe lotul de porumb. De îngrăşăminte nu s-a ocupat nimeni. Trebuia să ne ducem individual la Romcereal şi să semnăm contractul că plătim din recoltă. Aşa că am renunţat la îngrăşăminte, dar l-am săpat de trei ori ca la cartea despre tehnica avansată, iar Dumnezeu ne-a ascultat ruga şi ne-a dat ploi la timp. Bucurie mare. Vedeam cu ochii cum creşte lujerul viguros şi-mi făceam socoteala că impozitul pe teren este floare la ureche. Chiar mă mobilizam să nu mai înjur pentru nimica toată. A venit însă culesul. Am mobilizat tot neamul de la oraşe şi din sat şi am luat-o apostoleşte spre lanul de porumb. Am stat puţin la capul locului pentru ultimele instrucţiuni. Deşi organizarea era bine cunoscută de acasă. Apoi am început depănuşatul direct pe cocean ca să rămână coceanul mai nutritiv ca furaj. Dar, stupoare! Din ditamai coceanul ieşea câte un flintic de ştiulete. Am crezut că aşa e la capăt. Da de unde! Atunci am început să mă agit şi m-am deplasat câteva sute de rânduri în dreapta şi stânga, cum priveşti din drum spre lan, să văd cum este la vecinii mei, proprietarii. În stânga tot porumbul era la fel de prost. În dreapta însă, exact de la rândul 38, începeau tulpină viguroasă erau câte pe aceeaşi tulpină 2-3 ştiuleţi deosebit de frumoşi. L-am căutat atunci pe şeful asociaţiei care ştiam că are lotul lui de porumb cam la 150 rânduri la dreapta lotului meu. Dar nu l-am găsit. Harnic cum e îşi culesese deja porumbul. Mai culegeau vecinii lui, adică rudele. Acolo am apreciat eu o producţie cam de 10 tone ştiuleţi la ha. Iar eu am adunat de pe un pogon şi jumătate cca 600 kg. Dar ce puteam să fac? Să-l las necules şi să cer expertiză? Unde? La cine? Şi aşa dacă nu-l culegeam venea agromecul cu „tocătoarea" şi ni-l tăia. Ne spusese deja un trimis de la Agromec să eliberăm terenul că s-a planificat acolo înfiinţarea culturii de grâu. Cine a planificat? Este adevărat că nu prea mă interesează pregătirea terenului, pentru că în primăvară voi fi „pus în posesie" în alt loc cu acelaşi pogon şi jumătate. Când l-am găsit pe şeful asociaţiei şi i-am spus tărăşenia a rămas tablou. Dar era pregătit cu explicaţia „ştiinţifică" de cum vine mana pe rânduri şi ca să nu fiu supărat mi-a promis că mă va pune în posesie în anul următor pe un lot mai optim şi va interveni personal ca să fiu scutit de impozit. Puteam să mă pun rău cu şefu? Să-l contrazic? Mai ales că aflasem deja de la un specialist autentic că vinovată a fost sămânţa şi numai sămânţa. De aceea, fără să ştie şefu', am fost şi la Agromec. Aici însă era o ordine deplină. Am găsit şi certificatul de calitate pentru sămânţă şi bonurile de lucrări, chiar şi probe de sol, toate excelente. Dar eu am rămas şi cu banii luaţi şi fără porumb. Ah, dac-ar reuşi vărul meu să-şi ia tractor...

Ionel D. STRÂMBU

Domnule Procuror General al României, Vasile Manea Drăgulin

(Urmare din pag. 4)

Vă precizez că nu acuz nominalizând o persoană care ar fi înfăptuit cele reclamate, dar îmi păstrez dreptul de a nu avea nici un fel de încredere în răspunsurile primie, datorită experienţelor şi celor suferite de mama şi de mine personal aici în Danemarca, şicanelor şi imixtiunilor în viaţa mea şi a familiei mele a unor noi instituţii româneşti de faima binecunoscută prin vechimea salariaţilor, denumiţi „specialişti", ce practică acele metode de intimidare şi persecuţie în faţa „delictului de opinie" de care am fost acuzat direct sau pe căi ocolite, privind anumite desene publicate în presa exilului românesc.

Consider totodată că decesul mamei mele, cu câteva zile înaintea alegerii preşedintelui actual, are o semnificaţie privind răzbunarea de care dă dovadă autoritatea din România în privinţa celor ce-şi permit să critice anumite persoane sau aspecte ale vieţii politice din România, fapt care m-a determinat să vă comunic că voi aduce la cunoştinţa opiniei publice internaţionale cazul mamei mele, la cunoştinţa fiecărui parlamentar al ţărilor europene cât şi de peste ocean, a organizaţiilor internaţionale ce se ocupă de refugiaţi şi după repatrierea lor, pomenind totodată şi de dreptul de proprietate al Serviciului Român de Informaţii care în colaborare cu Serviciul de Informaţii Externe, în unele cazuri se dedau la intimidări şi activităţi criminale, în scopul intimidării şi răzbunării motivate de interesele puterii actuale, ce nu numai că nu respectă Constituţia privind libertatea de opinie şi dreptul la proprietate, dar manifestă şi agresivitate privind interesul constant ca unii dintre cetăţenii români domiciliaţi în străinătate să îşi abandoneze drepturile de proprietate, cu atât mai mult cu cât ei sunt şi critici faţă de regimul actual din România.

Vă aduc totodată la cunoştinţă că sunt convins acum de adevărul că proprietăţile noastre din România sunt în obiectivul SRI, fapt invocat de însuşi primarul comunei unde am aceste drepturi de moştenire, fiind constrâns cu orice mijloc în a abandona acestea, fapt semnificativ fiind şi situaţia în care după evenimentele din decembrie, autorităţile locale şi judeţene au decis că o moară - proprietatea bunicului meu, situată lângă casa părintească, construită şi echipată tehnic corespunzător, să fie luată de stat prin confiscare, iar bunicul meu închis. După evenimentele din decembrie '89 aceasta a fost vândută unui cetăţean cu rude şi legături în aparatul puterii locale şi al fostei securităţi.

Domnule Procuror General, prin prezenta vă cer totodată deschiderea cercetărilor privind cauzele şi motivele pentru care suprafeţele de teren ce le-am moştenit au fost atribuite de primarul mai sus pomenit şi comisia respectivă, altor persoane ce s-au interesat constant de situaţia mamei mele după repatriere, cât şi de situaţia mea. Totodată vă cer prin prezenta deschiderea cercetărilor privind dreptul de atribuire prin vânzarea morii bunicului meu ce i-a fost confiscată abuziv de autorităţile comuniste şi revândută după decembrie 1989.

Vă aduc la cunoştinţă că nu mai pot tolera anumite activităţi ale unui funcţionar al Ambasadei Române de la Copenhaga privind anumite acţiuni de întimidare asupra mea prin terţe persoane, fapt ce mă va face în viitor să mă adresez Ministerului de Externe Danez şi Poliţiei Daneze pentru rezolvarea acestei situaţii cât şi justiţiei, privind activitatea agresivă a DIE pe teritoriul român şi pe teritoriul danez.

De asemeni, vă cer prin prezenta audierea SRI şi DIE privind cele semnalate în prezenta scrisoare.

T.I.B. la a XX-a ediţie

Evenimentul festiv al deschiderii celui de-al XX-lea **Târg Internaţional Bucureşti** va avea loc **luni 10 septembrie** la ora 10, când se va tăia panglica inaugurală.

Sigur că douzeci de ediţii nu este o cifră care să impresioneze în mod deosebit, mai ales în comparaţie cu alte târguri celebre din lume, totuşi ea constituie o tradiţie. Este dacă vreţi, la început, dar trebuie respectată şi preţuită şi desigur consolidată. Cu atât mai mult cu cât caracterul exclusiv propagandistic pe care îl cunoaştem cu toţi de pe vremea "genialului împuşcat" a dispărut, fiind într-o continuă schimbare şi îmbunătăţire an de an după decembrie '89, în sensul modernizării, atât în fond cât şi în privinţa prezentării pe calea deschiderii largi către Occident şi către toate celelalte ţări, şi a adevăratei competiţii pe care o presupune economia liberă de piaţă. Dacă nu ar fi aşa, T.I.B. nu ar fi fost primit în **Uniunea Internaţională a Târgurilor, U.I.F. (Union Internationale des Foires)**, unde figurează cu cinste şi speră să-l aducă alături şi pe fratele său mai mic - TIBCO (Târgul Internaţional Bucureşti de Bunuri de Consum). Mai trebuie menţionat că din el s-au desprins ca dintr-o tulpină mai multe târguri specializate pe diverse profiluri ce şi-au câştigat la rândul lor prestigiu şi căutare. T.I.B. a fost degrevat şi a căpătat astfel posibilitatea de a se desfăşura mai amplu dar şi mai riguros şi mai pragmatic.

La ediţia jubiliară, organizatorul, **"Romexpo"** a invitat o serie de personalităţi internaţionale din domeniu, a căror prezenţă va spori panaşul reuniunii comerciale de la Bucureşti. Cu această ocazie se va inaugura noua sală de conferinţe a **Complexului Expoziţional**, posedând toate instalaţiile moderne şi cu o capacitate de 800 de locuri. Mai este anunţată şi finalizarea unor schimbări şi îmbunătăţiri promise încă de anul trecut, din care eliminarea automobilelor de pe căile de acces, este una prioritară. Sperăm să le vedem înfăptuite şi vom reveni.

Ioan FRÂNCU

Documentare şi urbanism la Palatul Parlamentului

Ministerul Lucrărilor Publice, primul minister din istoria modernă a României, născut în secolul trecut - a stabilit, în încercarea sa de a angaja şi dezvolta o cooperare internaţională cât mai largă, o foarte strânsă colaborare cu Franţa. Datând încă dinainte de război, ea a fost reluată cu omologul său de pe malurile Senei, Ministerul **Echipamentului, Transporturilor şi Turismului (METT)**, prin 5 protocoale, încheiate în ultimii ani, urmând ca cel de-al şaselea să fie semnat către sfârşitul anului. La elaborarea şi definitivarea acestuia o serioasă contribuţie o va avea reuniunea franco-română de la Palatul Parlamentului, ce a avut loc în zilele de 29-30 septembrie, având ca temă **documentarea şi informarea tehnico-ştiinţifică în domeniul construcţiilor, lucrărilor publice, urbanismului şi organizării teritoriului**, şi fiind cea dintâi manifestare ştiinţifică internaţională cu asemenea tematică ce se organizează în ţările aflate în tranziţie.

Timp de 2 zile, specialişti de marcă din Franţa în materie de documentare şi informare au prezentat referate, ilustrate şi cu diapozitive. Între aceste expuneri s-au intercalat şi intervenţii ale specialiştilor români relatând despre rezultatele noastre şi despre felul cum se prefigurează colaborarea viitoare între cele două ţări. (A fost abordată şi informarea în domeniul energiei nucleare). Cum se va materializa ea în practică, se va vedea după întâlnirea bilaterală (bianuală) a grupului de lucru permanent, ce va finaliza şi semna - aşa cum am menţionat, protocolul cu numărul şase. Sperăm şi credem că el va aduce, ca şi celelalte, lucruri bune pentru ţara noastră.

Şi fiindcă unul din subiecte a fost urbanismul, vine inevitabil în discuţie şi problema posibilităţilor de acces la Palatul Parlamentului, unde încep să se desfăşoare tot mai des manifestări şi întâlniri de anvergură, unele cu caracter internaţional. Se pare de altfel că este o directivă înaltă căci altfel nu s-ar explica afluenţa aceasta către un sediu unde costurile sunt atât de ridicate în comparaţie cu altele. Greu de crezut că fără un impuls s-ar ajunge atât de uşor la opţiunea de a plăti cu dolari grei o găzduire în Dealul Spirii. Ar fi interesant de ştiut cine încasează sumele respective, cine şi cum le administrează şi cu precădere cât s-a încasat cu ocazia Forumului Crans-Montana, cu acea ocazie făcându-se amenajări extrem de costisitoare.

Trotuarul de pe Calea 13 Septembrie este un exemplu concludent. Nimeni nu s-a gândit însă la asigurarea unui acces facil, corespunzător pentru cei ce sunt nevoiţi să ajungă la Palatul Parlamentului. Nu toţi cei ce vin acolo şi în interes de serviciu au maşini la scară, la dispoziţie. Iar distanţa de la poartă până la stradă este prea mare pentru a mai impune alta şi mai mare din exterior până la aceeaşi poartă unde veghează cu străşnicie cerberii "parlamentari". Nu consideră nimeni că o linie de autobuz cu staţie măcar în imediata apropiere ar fi necesară? Chiar Cotrocenii au în preajmă astfel de staţie şi acolo vin incomparabil mai puţini oameni. Ar putea lua RATB-ul iniţiativa. Dacă i se va permite.

I. F.

Speculând termeni ce nu le aparţin, dl. Iliescu şi guvernul vor să mascheze reîntemeierea socialismului

În urma unei şedinţe de guvern dl. prim ministru Văcăroiu a cerut tuturor organismelor Puterii din teritoriu să studieze mesajul preşedintelui Iliescu rostit în faţa Parlamentului şi să întreprindă măsurile ce se impun. De ce a fost nevoie de această indicaţie este lesne de înţeles: mesajul nu a stârnit nici un fel de interes. Nici cel puţin critici din partea opoziţiei ca să poată fi combătute ulterior şi să iasă în evidenţă conţinutul mesajului. Din acest scenariu făcând parte, probabil, şi conferinţa de presă a dlui Ion Iliescu, prin care urma să clarifice „atacurile" la mesaj, calculate ca fiind inevitabile, judecând după reacţiile parlamentarilor şi presei, anterioare citirii radiodifuzate şi televizate. Dar, fâs! Nimic deosebit care să ne facă mai fericiţi sau mai nervoşi. Aceleaşi „teze" cu iz de socialism uman. Iar unele chiar anticonstituţionale. Mă refer aici la conceptul de „economie socială de piaţă" subliniat şi cu ocazia altor ieşiri în public. Şi cred că acesta a fost şi esenţialul mesajului care să-l ajute pe dl. Văcăroiu să permanentizeze tranziţia către nimic. Dar asta înseamnă cu totul altceva decât prevederea din Constituţie: „Economia României este economie de piaţă." Adică nu altfel de economie. Nici socială, nici de tranziţie, nici capitalistă, nici socialistă, sau altfel. Iar dacă este scris în Constituţie, în primul rând preşedintele este obligat, cf. art. 80, să vegheze la respectarea întocmai. Are mai puţină importanţă dacă prin economie socială de piaţă se întrevede ceva mai mult sau ceva mai puţin pentru economia naţională. Dacă există cu adevărat o motivare, preşedintele are dreptul să ceară guvernului să propună modificarea Constituţiei. Până atunci însă orice gândire şi oricare vorbă scoasă trebuie să urmeze legea. Părerile personale ale preşedintelui exprimate public sunt întotdeauna oficiale.

Dar de ce această insistenţă pentru economia socială de piaţă? Are un conţinut aparte sau este numai moftul de a menţine noţiunea de „social" în oricare sintagmă? Dacă avem în vedere că în Constituţia penultimului preşedinte de republică, din 1974, se prevede că „Economia naţională a României este o economie socialistă, bazată pe proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producţie", deci fără atributul de „socială", înseamnă că economia socialistă nu este socială? Sau dacă spunem economie de piaţă nu este socială? Deci este un moft pentru că nu există economie robinsonadică. Oricare tip de economie este în primul rând socială pentru că tot ce se produce este rezultatul muncii sociale. Nimic nu se poate realiza în afara societăţii. Deci, o spunem sau nu, economia este socială. Numai că semnificaţia acestui moft este cu totul alta decât aceea de a sublinia caracterul social al producţiei. Se încearcă reintroducerea ideii că şi distribuţia trebuie să fie socială pentru a exista (după cum sună explicaţiile de până acum) protecţie socială. Dar numai prin distribuţie socială poate fi realizată protecţia socială. Adică statul să adune rezultatele şi să le împartă după principii? De aici se vede că abuzul de „social" nu este întâmplător. Explicând economia „socială" de piaţă oamenilor care nu au ca reper decât economia socialistă, nu va fi prea greu să fie înşelaţi că economia de piaţă presupune lipsa protecţiei sociale. De aceea guvernul se grăbeşte cu propaganda pentru a consolida structurile socialiste prin speculaţii, mai înainte ca oamenii să priceapă de ce preşedintele nu respectă Constituţia.

Ionel D. STRÂMBU

O lege prioritară pentru reforma morală

Recunoaşterea, quasi-unanimă, a dezastrului în care am ajuns, nu conduce, aşa cum ar fi normal, la analiza cauzelor lui, pentru a le putea eradica. Corupţia, mizeria, şomajul, escrocheria, şantajul, îmbogăţirea deşănţată şi ocultă, sunt puse pe seama capitalismului „sălbatic", fiind considerate fatalităţi proprii sistemului democratic. De aceea nu trebuie să ne mire faptul că, tot mai mulţi oameni, cu speranţele decembriste spulberate, încep să naufragieze, derutaţi, pe ţărmurile artificiale ale nostalgiei, uitând preţul ordinii dictatoriale din temniţa ceauşisto-securistă. Din păcate, majoritatea politicienilor practică un discurs axat exclusiv pe latura economică a Reformei, ignorând cu bună ştiinţă dimensiunea sa morală. S-ar zice că Revoluţia din decembrie '89, plătită cu sângele martirilor însetaţi de libertate mai presus de viaţă, nu a urmărit altceva decât restructurarea economiei şi nu prăbuşirea din temelii a întregului sistem comunist: ceea ce este deopotrivă fals şi imoral pentru că reduce democraţia la economia de piaţă, conform modelului chinezesc.

Am amintit toate aceste lucruri, altminteri bine cunoscute, pentru a sublinia importanţa Proiectului de lege iniţiat de senatorul Constantin Ticu Dumitrescu, depus la Biroul permanent al Senatului pentru a fi dezbătut în regim de urgenţă. El se referă la dreptul cetăţenilor de a-şi cunoaşte propriul dosar şi la deconspirarea securităţii ca poliţie politică. Iată că, deşi au trecut aproape cinci ani de când Puterea româno-comuniştilor se străduieşte să zăvorască dosarele trecutului, să îngroape crime şi fărădelegi sau să reducă la tăcere martorii, punctul 8 al Proclamaţiei de la Timişoara îşi revendică o actualitate sporită. Este deja demonstrat faptul că decizia democratică şi mentalitatea comunisto-securistă sunt incompatibile, că Procesul totalitarismului roşu nu poate fi anulat ci doar amânat: iar el trebuie să înceapă, neîndoielnic, cu deconspirarea poliţiei politice, „scutul şi sabia" partidelor de esenţă bolşevică.

Acesta este primul pas pe calea reformei morale, fără de care fiinţarea democraţiei va fi de neconceput.

Scepticii care încearcă, de pe acum, în numele realismului pragmatic, devalorizarea şi repudierea iniţiativei legislative a domnului Ticu Dumitrescu, considerând-o iluzie sau naivitate, aderă de fapt la sloganul liniştei prezidenţiale şi al falsei reconcilieri, bazate pe minciună şi uitare. Lupta autentică implică şi o doză de donquijotism, de încredere în victoria aproape imposibilă, tocmai pentru ca ea să devină, într-o zi, posibilă. Este de fapt şi superba lecţie a Revoluţiei europene anticomuniste căreia România i-a adus o nepreţuită jertfă, având datoria imprescriptibilă de a o răscumpăra.

Gabriela STOICA

PNŢCD şi forma de guvernământ în România

Doctrina PNŢCD este creştin-democrată. Datorită necunoaşterii acestei doctrine, opiniile, poziţiile PNŢCD cu privire la diverse probleme sociale, politice sunt greşit înţelese. Greşit înţeleasă, inclusiv de către oameni politici din cadrul Convenţiei Democratice, a fost şi opinia referitoare la forma de guvernământ în România: monarhia constituţională.

În concordanţă cu doctrina creştin-democrată, PNŢCD concepe realizabilă democraţia reprezentativă – exercitarea puterii de către popor prin aleşii săi – prin adoptarea uneia dintre formele de guvernământ: republica sau monarhia constituţională. În condiţiile vieţii statale moderne, ambele forme de guvernământ au evoluat, şi astăzi, amândouă sunt la fel de democratice, nefiind nici una în contradicţie cu democraţia şi nici cu principiul separaţiei puterilor în stat. Exercitarea funcţiei de şef de stat, ca preşedinte sau rege, este urmarea unui act de voinţă al naţiunii suverane. Absolutizarea uneia dintre cele două forme de guvernământ este o poziţie nedemocratică. Ea dezvăluie, pe de o parte, prizonieratul republicanilor în spaima faţă de monarhia absolutistă, iar pe de altă parte spiritul conservator de neîncredere al monarhiştilor faţă de republică. În ambele cazuri se subestimează capacitatea de decizie a naţiunii, se ignoră dreptul acesteia de a-şi hotărî suveran destinul.

Este dreptul fiecărui partid de a-şi exprima punctul de vedere în legătură cu oportunitatea unei forme de guvernământ în România; bineînţeles cu respectarea participării poporului român în procesul decizional. PNŢCD şi-a exprimat, prin conducerea sa, opinia că în condiţiile de azi ale ţării noastre, monarhia constituţională ar fi cea mai potrivită formă de guvernământ. Punctul de vedere îşi are temeiul în cerinţele naţionale: stabilitatea politică, reconcilierea naţională. Desigur şi contraargumente se găsesc. În primul rând unul de ordin constituţional. „Forma de guvernământ a statului român este republica" se afirmă în articolul 1 al Constituţiei României adoptată în 1991. Dar, în virtutea suveranităţii sale, poporul român poate oricând, prin referendum, să-şi revizuiască forma de guvernământ.

PNŢCD nu se exprimă pe sine din calcule electorale, ci se face purtătorul de cuvânt al unui segment al populaţiei româneşti care militează pentru instaurarea monarhiei constituţionale. Poziţia PNŢCD este motivată de aplicarea consecventă în viaţa politică din România a conceptului de democraţie modernă, creştin democrat, potrivit căruia democraţia nu este pur numerică, formală, ci, o democraţie a valorii şi o stare de spirit a poporului.

Căutând armonia, înţelegerea dintre grupurile sociale, fiind total împotriva urii de clasă, a discriminării de rasă, religie etc., ca şi dictaturii majorităţii, PNŢCD se apleacă cu toată responsabilitatea asupra intereselor, nu arareori divergente, ale tuturor segmentelor populaţiei din ţara noastră. Reţinând argumentele tuturor le subordonează obiectivului fundamental al naţiunii: Binele comun.

Singur poporul român este în drept să hotărască menţinerea formei de guvernământ existente, republica, sau înlocuirea acesteia cu monarhia constituţională.

La întrebarea: PNŢCD este un partid monarhist?, nu găsim decât răspunsul următor: Este un partid democrat care acceptă în egală măsură ambele forme de guvernământ. Opţiunea pentru una dintre ele este determinată de binele public şi supusă hotărârii suverane a naţiunii române.

Urmare tuturor celor spuse, se impune, ca o precizare de stringentă actualitate, următoarele:

La alegerile generale viitoare, PNŢCD se va găsi, din nou împreună cu celelalte formaţiuni politice din Convenţia Democratică, pe aceeaşi platformă, cu aceleaşi obiective fundamentale comune şi eforturi concertate pentru alegerea preşedintelui şi parlamentului României dintre reprezentanţii forţelor democratice ale ţării.

Grigore LĂPUŞANU-TRANSILVAN

www.cornelcoposu.ro

Spiritul Romei ...

Un popor ca să existe trebuie să se adape din Scripture şi să se închege – cu fiecare bătaie de ornic – în faceri ce dau istoriei aură şi clipei scânteiere de dimineaţă. Un neam ca să se afirme trebuie a se dovedi pe munte şi pe zări să-şi înşiruie trompeţii pentru ca viscolul să nu-l surprindă şi iernile să nu-i umezească, cotropească şi batjocorească zidurile şi zidirile. O viţă de neam ca să nu piară trebuie să respire în regalitate, care iaste măiastră vorbă, neclintită şi nezdruncinată brăzdare, în timp pentru Marele Timp.

Exceptând ultimii 50 de ani de abjectă „intarsiere în carte de istorii", neamul românesc a fost o pildă de trăire şi o cântare de vitejie, o icoană desprinsă din măreţia Bizanţului şi o stâncă povestind de-a Carpaţilor statornicie şi nesupunere. Spiritul Romei şi suflul nepreţuitului Bizanţ se regăsesc în regalitatea noastră, în spaţiul de vreme ce se întinde de la întemeietorii de ţară română şi până la împlinitorii Marii Uniri. La 14 decembrie 1918 Regele Ferdinand rostea cu mulţumire deplină următoarele cuvinte: „In frumoasa sa cuvântare, domnul Goldiş a spus că Unirea tuturor românilor este o necesitate istorică. Această necesitate a fost înţeleasă de toţi oamenii cu inimă patriotică de dincoace şi de dincolo de Carpaţi, de la Nistru până la Tisa. Dar evoluţia istorică avea nevoie de instrumente. Dumnezeu, care a ocrotit necontenit în cursul veacurilor poporul românesc, i-a dat bărbaţi care au ţinut sub stindardul ideii naţionale, lor le-a dăruit suflet românesc, le-a întărit mintea şi le-a oţelit braţul ca să ducă barca românismului prin toate vijeliile vremurilor până la limanul dorit, unde după atâtea trude şi suferinţe culegem roadele binemeritate ale unei lupte de veacuri. Azi, când vedem săvârşită clădirea măreaţă ce Mihai Viteazul începuse, aduc prinosul meu de recunoştinţă tuturor acelor care în toate colţurile unde sună dulcele grai românesc au pus sufletul şi puterile lor în slujba idealului naţional. După Basarabia, după Bucovina, mai lipsea o piatră din cele mai scumpe: Transilvania cu ţinuturile din Ungaria locuite de români". Şi istoria podobită astfel este o necontenită urcare pe piscuri acolo unde cerul şi pământul cântă dimpreună, acolo unde veacul se adapă din Marele Timp pentru ca să reziste, pentru ca să-şi încunune ţesătura prin faceri domneşti. Istoria românilor de la 1866 până la 1944 este o împăcare de suflet şi un ales nestemat care face cinste posterităţii şi trecutului îi este împăcare, împlinire. Vorbele veacului doar atunci capătă măreţia psalmilor şi inegalabilul confruntării de idei din spaţiul Romei, când faptele au durabilitatea neintrării în noapte şi candoarea răsăritului perpetuu. „Azi ne-aţi adus şi această ultimă piatră a clădirii, mai spunea Regele Ferdinand, care încoronează marea operă de Unire. Putem privi cu încredere în viitor, căci temeliile sunt puternice. Ele sunt cimentate prin credinţa nestrămutată a unui şir întreg de generaţii de apostoli ai idealului naţional, ele sunt sfinţite prin sângele vitejilor mei ostaşi, care au luptat şi au murit pentru Unire". Doar aşa stă deschisă şi spre apărare şi învăţătură această „Evanghelie a neamului" care este istoria. Şi cartea istoriei este parfumată de imperialitate atunci când faptele basarabilor şi muşatinilor sunt scoase în relief, atunci când Ştefan şi Mihai, şi Carol I şi Mihai I stau la un loc de mare cinste, atunci când ziditorii stau înaintea neamului iar nu cei care întinează şi învrăjbesc. Marii conducători au fost neobosiţi în năzuinţa de cunoaştere a ţării şi a poporului român, de preţuire a însuşirilor şi comorilor lui sufleteşti. MARII CONDUCĂTORI – stele, luceferi ce călătoresc neamul spre DIMINEAŢA VEŞNICĂ.

Dan BODEA

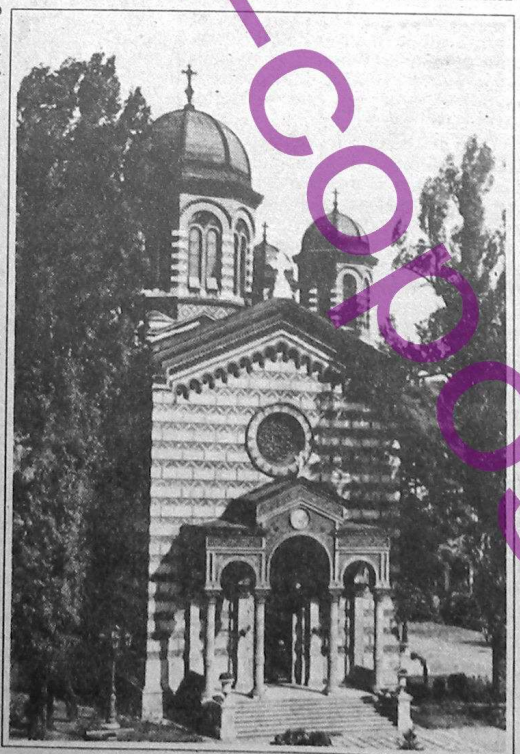

PĂSTORUL SUFLETELOR

Păstorul sufletelor noastre
Însetate de înviere şi viaţă,
Împărăţeşte pururea...
Păstorul a hotărât ca Regele
Mihai, Regelui Unic
să-i dovedească turmă vorbitoare,
rugătoare
prin grai românesc,
dăltuire românească.
Biserică-Mireasă singură
Mirelui a grăit aceasta:
de la 1866 la 1881
Înălţare
1918 strigă peste veacuri...
Putinţa istoriei
s-a arătat
în încoronare
la Alba-
Alba a Romei înspicare peste vremi-
Trupul de românime în
întregul splendorii sale
a înălbit
culmile doinirii de viaţă şi dăinuirii
Prin Eminescu, Blaga, Brâncuşi...
Prindem pe pieptul Veşniciei
Psalmii de pe Nistru şi poemele
Dunării şi Mării Negre
lucesc-strălucesc, înmuguresc...
Cu Mihai,
cu Regele
din pridvor de Moisei,
de Lăpuş,
de Cetatea Albă, de Hotin
aducem
slavă Slavei, mărire Măririi!

Dan BODEA

www.cornelia-coposu.ro

Majestate, Scaunul împărătesc Vă aşteaptă!

„Jur a fi credincios legilor Ţării, a păzi religia României precum şi integritatea teritoriului ei şi a domni ca Domn Constituţional", acesta e jurământul Domnitorului Carol I, depus în Adunarea Deputaţilor la 10 mai 1866 cu ocazia încoronării sale. Prin aceste cuvinte se angaja o personalitate la începutul destinului ei, cu toate rezonanţele încrengăturii genealogice care asigura propăşirea Europei, a principalelor ei state ce se închegau, se consolidau, veşnicindu-se pe firmamentul istoriei. Astăzi, mulţi din semenii noştri nu reuşesc, decât într-o măsură limitată, să intuiască grandoarea jurământului rostit în faţa României de atunci, a României întregite previzionată în acele clipe. Azi, cine mai este credincios legilor Ţării", atât cât a mai rămas din ea?! Azi, legile, fie că supravieţuiesc celor întocmite sub călcâiele comunisto-sovietice, fie că sunt întocmite de continuatorii acelor generaţii, înfatuaţi ca „majoritate parlamentară", sunt legi strâmbe (v. Legea 18/91) - făcute ca să fie încălcate, eludate, subordonate intereselor personale ale tuturor celor din vârful pârghiilor puterii.

Domnul Carol I a jurat „a păzi religia României precum şi integritatea teritoriului ei". Să reliefăm miezul acestei formulări care este un concept magnific. Aici nu vedem o formulare de genul „religia şi teritoriul" ca entităţi diferite, independente între ele. Dimpotrivă, jurământul lui Carol I leagă cei doi piloni ai României, religia, ca semnificant natural al poporului nostru şi integritatea teritoriului său într-un tot din care nu poate lipsi nici unul. Nu poate fi înţeleasă **religia României fără integritatea teritoriului** ei şi nici **integritatea teritoriului ei fără religia României.** Iar această Unicitate de concept a celor doi termeni este conferită perfect de termenul „precum", termen care contopeşte într-un singur concept religia României şi integritatea teritoriului ei, într-un tot organic, într-o entitate veşnică, deplin integralizată. Şi pentru ca această integralizare să capete o temeinicie veşnică, la 10 mai 1881, România a fost ridicată, mai corect spus, s-a ridicat - la rangul de Regat. Atunci, primul Rege al României şi-a mărturisit, ca să se ştie în lume, totala-i dăruire neamului care l-a naturalizat şi l-a împământenit ca cetăţean român, declarând: „Astăzi nu mă căiesc că mi-am lăsat familia, nici că m-am despărţit de ţara natală; nu mă căiesc că mi-am făcut din România ţara mea, că mi-am făcut din naţiunea română însăşi familia mea". De aici înainte, Dinastia va urma soarta ţării, învingătoare cu ea sau învinsă cu ea. Aşa a înflorit, a crescut şi s-a afirmat România, devenită independentă şi întregită, până spre sfârşitul deceniului patru, când seismele comunisto-fasciste asaltează din încheieturi structura Europei şi a lumii. Aceşti doi vulcani apăruţi în solul omenirii au purces la sfâşierea popoarelor din jur aruncând Europa în conflagraţia cea mai ucigătoare din istoria lumii. Regatul României, aflat în zona de interceptare fascisto-comunistă, a avut soarta să fie învins, ca multe alte state de pe continent, căzând sub robia ucigătoare a celui mai sadic şi înfiorător jug, cel comunisto-sovietic ateu. pentru a resorbi din poporul nostru tot ce a însemnat românitatea sa, cotropitorii ateo-bolşevici şi-au încălcat, de la început, cele mai manifeste declaraţii şi angajamente. Au decapitat România, izgonindu-i Regele Mihai I - care, prin magnificul act de la 23 august 1944, a cruţat imperiul bolşevic de uciderea în război a cel puţin un milion de oameni. Au continuat decapitarea României prin întemniţarea, schingiuirea, asasinarea şi împuşcarea fără judecată a elitei floarea militară, politică, statală, culturală, bisericească, ştiinţifico-artistică. Au decapitat România chiar şi de numele său, înlocuindu-l cu vulgara „republică populară" de care au beneficiat şi beneficiază încă şi astăzi caracatiţele travestite în înfăcători. Timp de o jumătate de secol, uzurpându-şi, unii altora, scaunele, fiecare gardă aparatoare se autoafişa ca mai democrată, mai aproape de cei mulţi decît predecesoarea descăunată. În realitate, erau „alte măşti, aceeaşi faţă"! În ziua de 23 august anul acesta, urmărind pe micul ecran secvenţe de cum era sărbătorită această zi în anii anteriori lui 1989, reporterul prezenta mase enorme de oameni care ovaţionau incandescent, strigau lozinci, cântau versuri de cult pentru cuplul Ceauşescu înconjurat de cei ce-l adulau, îi compuneau ode, îi manifestau servilismul cel mai abject. Reportera repeta, referindu-se la acele mulţimi, termenul „turmă". Ştim însă prea bine că cei cocoţaţi în fruntea ţării după 1989 au fost tocmai cei ce s-au bucurat ei înşişi de miopia, servilismul, epuizarea în sărăcie a acestor turme. Căci turmele i-au votat la alegeri, turmele le-au votat constituţiile, turmele le ţineau pe spinare scaunele. După 1989, rândul turmelor, termenul de „turmă" nu-mi aparţine, ci l-am luat de pe micul ecran care este factorul mass-media acaparat în exclusivitate de „pentagonala" comunistă înscăunată la putere - s-a redus şi se reduce necontenit. Totuşi actuala gardă nu încetează a-şi sofistica armele dictaturii, diversiunii, corupţiei şi chiar asasinatelor. Aşa se explică faptul că un cetăţean român de frunte, născut pe aceste plaiuri ca cetăţean român, legat cu toată fiinţa sa de neamul nostru, integrat cu fapta şi gîndirea sa în istoria noastră, nu are voie să se întoarcă în patria sa, căci aşa au decis călăii neamului la 30 decembrie 1947. Şi aşa vor să mentină decizia în prezent denigratorii de profesie, falsificatorii de tip sovieto-moscovit, demolatorii istoriei poporului, ferocii din naştere care nu încetează de a întocmi liste negre după modelul Vîşinski-Pauker-Dej-Nikolski şi continuatorii. Orice tendinţă de reaşezare a poporului român pe trunchiul istoriei sale măreţe este etichetată de aceşti „continuatori" cu termenul de „restauraţie", într-o semnificaţie hidoasă conferită de ei înşişi. Dacă întoarcerea poporului evreu din captivitatea babilonică, după cei 70 de ani, ar fi depins de aceşti urmaşi ai lui Vîşinski-Pauker-Dej-Nikolski, aceştia i-ar fi respins, i-ar fi denigrat, i-ar fi acuzat de „restauraţie". Dacă printr-o minune, un om ce nu le-a fost pe plac s-ar întoarce de la mormânt, ei nu l-ar accepta, ci l-ar ponegri şi l-ar acuza tot de „restauraţie". Numai reaşezarea în scaune ale celor care l-au susţinut pe Nicolae Ceauşescu, l-au cântat în spiritul unui cult maladiv, i-au fost moluşe servile şi au transformat pe soţia acestuia în zeiţă planetară, toate acestea nu ar fi restauraţie. Acapararea puterii prin mijloace şi procedee imorale, de forţă, cu etichetarea şi denigrarea celor ce sunt seva românităţii noastre, nu ar fi restaurare, ci democraţie. Chiar democraţie „ca în occident" cum le place să-şi mintă „turmele". De patru ani de zile, în ţara aceasta întră ca la ei acasă cei mai fioroşi asasini de aiurea care umplu presa cu omorurile lor, în timp ce o frunte a ţării, Regele Mihai I, autoritate europeană decorată cu cel mai înalt ordin de preşedintele celui mai puternic stat din lume, S.U.A., rămâne izgonit din ţara lui. Asistăm la desacralizarea marilor figuri ale istoriei noastre camuflată în pretinse acte de cinstire a lor. Astfel magnificul erou de la Turda, Mihai Viteazul, cel care a înfăptuit pentru prima dată, deşi pentru o clipă, România întregită, este folosit abuziv, propagandistic, apelând la figura lui când nu este cazul, ridicându-i-se statui unde nu le este locul, folosindu-l deci ca pe o bâtă cu care se loveşte în alte figuri magnifice ale istoriei noastre pentru a-i izgoni din istorie pe regii independenţei şi întregirii României. A sosit timpul să înveţe şi „turmele" Televiziunii peceriste că din punctul de vedere al Bisericii, majestatea Sa Mihai I nu şi-a pierdut calitatea de Rege al României. A fost uns de Biserică şi numai Biserica poate să-l îndepărteze de la Tron. Sfîntul Sinod al Bisericii ortodoxe Române nu l-a îndepărtat şi nici excomunicat. Nici n-au existat motive, adăugăm noi. Şi Ştefan cel Mare a cerut mitropolitului Teoctist să-l ungă Domn. În planul opiniei statelor civilizate, Regele Mihai a rămas o autoritate de mare respect. Amintim „mesajul preşedintelui american, Eisenhower, către poporul român, de 10 mai 1954, în care recunoştea legitimitatea monarhiei constituţionale, socotind, implicit nul şi neavenit actul abdicării forţate a Majestăţii Sale Regelui Mihai I din 30 decembrie 1947". De aceea Biserica „Domniţa Bălaşa" din Bucureşti nu a acceptat să înlăture coroana regală de la strana scaunului împărătesc unde Regele asista la sfintele slujbe în mijlocul credincioşilor mândri de prezenţa lui. Această coroană regală nu a fost destinată unei persoane particulare, ci Regelui României. Strana îşi aşteaptă pe cel izgonit de Vîşinski prin uneltele sale trădătoare.

Nu vom putea suporta la nesfârşit masacrarea istoriei acestui popor, folosirea unor figuri magnifice ca unelte de lovire împotriva altor figuri magnifice prea respectate de lumea civilizată. Nu ne poate fi iertat să lăsăm cele mai năpăstuite segmente ale populaţiei în beznă necunoaşterii, în alienare politică, în mase de manevră, în „turme" pe a căror naivitate şi suferinţă să se înstăpânească veşnic, gardă după gardă peceristă, ce pretind că lucrează numai după „modele occidentale". Să ascultăm glasul Bisericii. Demnă, cucernică, majestuoasă, strana regală din biserica „Domniţa Bălaşa" îşi aşteaptă destinatarul pe care să-l ocrotească cu puterea sfinţilor martiri Brâncoveni. Iar populaţiei naive, nevinovate, manevrată şi exploatată în scopuri totalitariste, să le amintim necontenit cuvintele Sfântului Apostol Pavel (cuvinte ilustrate şi în actualul imn naţional): „Deşteaptă-te, cela ce dormi, şi te scoală din morţi şi te va lumina Hristos" (Ef. 5,14).

Preotul Iconom Stavrofor
Pavel ZUZU
Parohul Bisericii DOMNIŢA BĂLAŞA

Muzeul Golului.ro

Proprietarii de pământ trebuie lăsaţi să-şi gospodărească singuri averea

Privind ansamblul disputelor teoretice referitoare la agricultură putem constata cu uşurinţă tendinţa aproape unanimă de a se definitiva forme de organizare a activităţii, fie după modele experimentate la noi, fie cunoscute ca performante în ţările cu agricultură dezvoltată, sau, pentru că ne „merge" mintea, inventate, acum, din diverse combinaţii. Nu este rău să cunoaştem aceste teorii indiferent din ce parte a eşichierului politic emană. Rău este însă că unele devin politică de stat şi se transformă în reglementări legale de organizare. Aşa sunt legea asociaţiilor agricole şi legea arendei. Dar asta nu se mai poate numi politică agrară, ci dictatură politică. Pentru că aceste reglementări, deşi cuprind variante de aplicare, au un cadru limitat peste care nu se poate trece. Motivarea ar fi că altfel apar în practică sumedenie de forme de organizare, ceea ce ar da aspectul de anarhie. Adică anarhie organizatorică, privită din punctul de vedere al politicienilor obişnuiţi cu disciplinarea colectivelor după concepţie unică, indiferent de rezultate. Şi tocmai pentru a nu se pierde această „orânduire", legile de organizare sunt susţinute şi prin prevederile altor legi, cum este Legea societăţilor comerciale, prin care se menţin sub controlul statului unităţile de mecanizare a agriculturii, fără de care în alt mod s-ar fi format asociaţiile agricole. Or, o asemenea politică demonstrează incapacitatea interpretării fenomenelor economice din agricultură şi încăpăţânarea în „învăţătura" socialistă cum că economia de piaţă înseamnă anarhie. În acest fel nu este de mirare că am ajuns la o politică sterilă de organizare mai mult cu scop electoral decât pentru rezultate. Mai grav este că au fost antrenaţi în propagarea acestei politici şi cei care ştiu foarte bine că organizarea pentru rezultate trebuie să decurgă din necesitate, dar care se complică în a critica unele aspecte din politica guvernului, ceea ce înseamnă şi o confirmare. Astfel, PROPACT, care se străduieşte să apere interesele proprietarilor, a căzut în capcana „organizării" şi propune doar amendarea legilor care privesc agricultura şi nu schimbări de esenţă pentru o reală libertate de decizie a proprietarului de pământ. În ultima perioadă insistă pentru definitivarea unui formular-tip de contract pentru arendare care să fie legalizat. Nu vreau să fac legătura cu aceeaşi idee de a se legaliza un contract tip pentru întreaga economie susţinută, cu un an în urmă, de dl. prim ministru Văcăroiu. Şi sper că nu are nici o legătură. Dar întreb: este compatibilă prevederea din Constituţie „economia României este economie de piaţă" cu forma de contractare impusă prin contract tip, unic? Aţi auzit prin ţările cu economie de piaţă de formular de contract impus prin lege? Propunerea PROPACT vine ca o mănuşă pe concepţia politică a guvernului şi are sorţi de izbândă, dar asta nu înseamnă apărarea intereselor proprietarilor, ci acceptarea, prin acest document, a menţinerii proprietăţii acţionarilor în administrarea statului, pentru încă 5 ani. Şi cine ştie ce va mai fi până atunci. De ce nu cere PROPACT cu aceeaşi insistenţă restituirea pământului confiscat?

Ionel D. STRÂMBU

Creditul agricol şi cooperaţia de credit (VIII)

• Rolul şi funcţia creditului agricol ale băncilor (cooperatiste) populare în valorificarea producţiei agricole şi pregătirea viitoarei recolte

• De ce se evită re(înfiinţarea) băncilor populare - componentă tradiţională a sistemului bancar de credit agricol ţărănesc şi a economiei agrare şi meşteşugăreşti

În actuala conjunctură economică de tranziţie şi a extinderii spre economia de piaţă prin măsurile de privatizare preconizate, se ridica în mod firesc, cum s-a arătat anterior, ca lege naturală şi în domeniul economiei agrare cu piaţă concurenţială, necesitatea de credite ieftine pentru noile forme (întreprinderi) de producţie în formare, ca şi pentru gospodăria agricolă individuală, deosebit de necesare pentru valorificarea producţiei şi pregătirea ei în viitor. Nu se poate nega lipsa de preocupare în această direcţie atât din partea executivului care a început să aplice măsuri de subvenţionare a creditelor pentru producători, ca şi băncile de credit agricol în funcţiune ce caută să-şi adapteze politica financiară la noile condiţii economice de perspectivă în sectorul agro-alimentar, prin modificări – nu restructurări - a dobânzilor, scăderi şi aplatizări la creditele acordate pe termene diferite. Atât Banca de Credit Agricol cât şi Bankcoop practică în continuare o politică financiară (strategie) de capital speculativ, dat fiindcă prin recentele măsuri caută să atragă capital spre fructificarea cu dobânzi atrăgătoare, în locul unei finanţări chiar şi participative la rentabilitatea şi creşterea producţiei, şi asta în condiţia subvenţionării de către stat a producătorului agricol, ce ar corespunde unui credit agricol cooperatist.

Cele două instituţii specifice de credit agricol ce fiinţează, cu dobânzile percepute minime de 65-80%, chiar şi creditele subvenţionate sunt prea scumpe pentru un producător individual ca să-şi procure un inventar agricol cu care să poată obţine o producţie de peste 3000-3500 kg/ha grâu, ceea ce ar da un minimum de rentabilitate producătorului individual, la preţurile de achiziţie astăzi de pe piaţă.

Creditul de investiţii, pentru procurarea de inventar agricol este scump, ceea ce se poate deduce şi din faptul că din cele 500 miliarde lei credite subvenţionate s-au consumat numai 25 miliarde de lei, aceasta şi din cauza condiţiilor de acordare de credite – normale într-o economie de piaţă liberă - ce nu pot fi satisfăcute de marea majoritate a producătorilor individuali.

Un al doilea factor nociv pentru gospodăriile agricole este creditul de producţie pe termen scurt, pentru pregătirea viitoarei producţii şi acesta cu dobândă ridicată faţă de preţurile de achiziţie, la care se adaugă blocajul financiar ce limitează achiziţionarea stocurilor de rezervă din plusurile de recoltă în perioada recoltării şi chiar cele necesare producţiei industriei alimentare.

Lipsa unei organizări economice de valorificare în comun, prin asocierea producătorilor agricoli, contribuie şi ea la nerentabilitatea producţiei agricole (gospodăreşti) individuale, ca şi insuficienţa – aproape totală – a unor unităţi economice de circulaţie (vehiculare) a creditelor agricole la îndemâna micului producător, care să ofere garanţia colectivă a acestora.

Din cele arătate până acum reiese că, **persistă lipsa unui sistem de credit corespunzător producţiei micii exploatări agricole, echitabil şi adecvat noii structuri a proprietăţii agricole**, ca şi acela necesar unităţilor de producţie din sectorul economiei agrare a unei piete libere concurenţiale.

În sistemul economic de piaţă concurenţială a existat până la instaurarea regimului comunist când se concura pe piaţă producţia agricolă moşierească cu aceea a micului şi mijlocaşului producător agricol, **cooperaţia de credit prin băncile populare** a jucat un rol important în economia agrară în perioada interbelică, ba chiar şi înainte de 1916. Sunt fapte şi date ce nu pot fi contestate, despre contribuţia în dezvoltarea şi progresul social-economic al agriculturii ţărăneşti şi în acelaşi timp un factor de atenuare a speculei şi a preţului de monopol cu mult inferior preţului mediu mondial ce încercau să-l practice marii proprietari agricoli şi angrosiştii exportatori de produse agricole.

Intervenţia Statului în acest sector de producţie, în trecut ca şi astăzi, este necesară şi benefică, când se exercită fără caracter de imixtiune şi anexionism politic, ca în sistemele totalitare prin care am trecut. Puterea ocoleşte susţinerea unei acţiuni de promovare a creditului cooperatist prin sistemul băncilor populare specifice actualei conjuncturi economice de tranziţie, fie în necunoştinţă de cauză, fie din interese îngust politice, motivând că ar fi o formă perimată. Este o judecată falsă. Cooperaţia de credit s-a dezvoltat şi a contribuit substanţial la refacerea economiei agrare şi producţiei mici şi mijlocii meşteşugăreşti din ţările de economie liberă concurenţială de piaţă, după cel de al doilea război mondial.

Dr. Ion MANOF

Alex. Mlnea

Muzeul Ţăranului Român

Scepticul incurabil

Pedagogul cu rigla micuţă

Nu ştiusem, până mai deunăzi, că guvernul are şi o şcoală, cu clase primare şi grădiniţă, pedagogi şi monitori. Am aflat-o prin gura dlui Adrian Năstase, în buclucaşa înprejurare a ceea ce s-a numit monumentala gafă a PUNR-ului, partid asociat la guvernare şi copil teribil, căci nealtoit la timp. De fapt, gafă n-a fost, căci caracteristic acesteia este elementul involuntar. Spune omul exact ce nu trebuia spus şi numaidecât îşi dă seama. Dacă mai şi drege, efectul e total...

Cum însă conducerea PUNR-ului se arată ataşată mortal scrisorii care a făcut obiectul gafei, ba nu dă nici un pas îndărăt, dl. Năstase s-a văzut obligat să fie o dată mai mult diplomat: aşa cum îşi închipuie dânsul că înseamnă diplomaţie. Cu tactul presupus şi de care este aşa de mândru, i-a declarat pe tovarăşii lui de luptă şi de guvernare iresponsabili. Ei sunt, iată, prea proaspăt intraţi în viaţa politică, n-au maturitate. Ce maturitate? Sunt nişte copii, nişte prunci mai precis, care trebuie să se ardă de tăblia şcolii, ca să nu mai pună mâna. Lecţia lucrurilor, după Jean Jacques Rousseau. Învăţi azi una, mâine alta şi aşa, încet-încet, fără grabă ajungi maestru, căci de continuitatea guvernării se ocupă d-nii Virgil Măgureanu şi Miron Cozma. Copiii cresc, învaţă să se ţeargă la nas, hăinuţele le rămân mici, locurile în guvern nu le mai ajung!

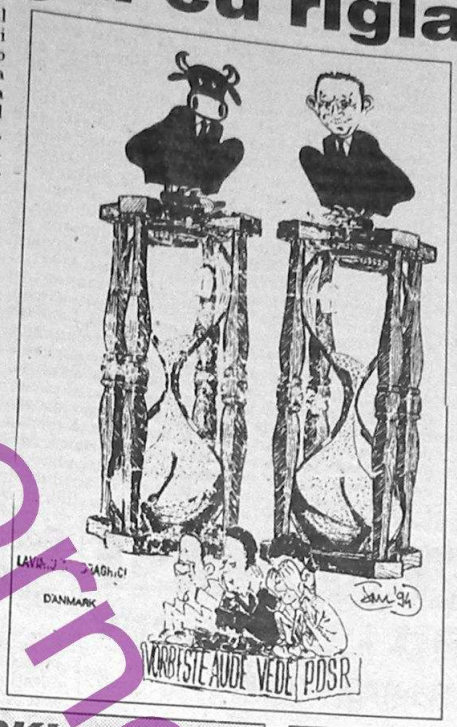

Să avem puţintică răbdare şi o să vedem ce capete politice au să înlocuiască pe umeri cutiile craniene deocamdată pline cu un fel de miez de nucă în formare, ale dlor Funar, Gavra (ah! şi mai sunt, mai sunt!). Numai că întrepridul domn Goe cu care împarte puterea dl. Năstase a lipit mânuţa pe tăblia încinsă şi a deslipit-o fără de nici o băşicuţă, ba chiar cu o plăcută senzaţie de răcoare. Trăim în era energiilor necunoscute, însă uşor captabile prin diverse tehnici urmărim la televizor feluriţi fanatici vârându-şi în pântece groase bare metalice şi în piept sule încrucişate, veseli, căci nici o picătură de sânge nu li se scurge...

Nici un regret la făptaşii noştri epistolieri de ocazie, nici umbră de îndoială că n-au făcut bine ce au făcut. Nici o promisiune că „eroarea" nu se va repeta, într-un veac în care sacul cu făgăduieli e cu mult mai ieftin decât cel de cartofi. Copiii răi scot limba şi pun coarne pedagogului. Să nu fi remarcat dl. Năstase, pedagog cu greutate, dar înzestrat cu o riglă milimetrică - şi aceea din plastic - că nu inspiră cea mai vagă teamă micilor monştri pe care-i munceşte? Să fie, de felul lui, un resemnat? Dar ce poate un biet pedagog faţă de elevul Moţu dintr-a-ntâia, cu pilele sale? Aşa că şi dacă a observat, distinsul preşedinte executiv al PDSR-ului n-are încotro. Între vechea gardă ce arată cu degetul către dl. Verdeţ, bătrân cu un grad de probabilitate ridicat al experienţei, şi diletanţii cu numai tâmplele albe ce-abia încap pe băncile şcolii primare guvernamentale. El se află, poate mai puţin în situaţia de pedagog bugetar şi mai mult în aceea a unui agent de circulaţie. Care una ştie, una spune, una şi bună: Circulaţi vă rog!

Rămâne să-i admirăm ţinuta, mănuşile şi ghetele. Amenzi, copiilor care trec stopul pe roşu nu se dau. Şi nici dl. Iliescu nu s-a întors de la New-York urechiat. Aşa că scrieţi băieţi, oricum, numai scrieţi!

Barbu CIOCULESCU

ZBIGNIEW BRZEZINSKI: "EU CONSIDER PROCESUL LUI ILAŞCU O VIOLARE A DREPTURILOR OMULUI"

Cartea lui Victor Bârsan Procesul lui Ilaşcu, apărută recent în engleză, ni s-a părut necesar să o punem la dispoziţia unor personalităţi străine, care au respect faţă de valorile morale şi de justiţie, pe care le ştim interesate de soarta democraţiei şi păcii.

Astfel, am trimis cartea către un vicepreşedinte al Parlamentului norvegian, preşedintelui Africii de sud, unor lideri ai mişcării creştin-democrate, primului ministru suedez, mai multor

politicieni şi specialişti în domeniu.

Adevărul şi dreptatea trebuie să prevaleze. Oamenii cinstiţi sunt alături de soarta lui Ilaşcu.

Este datoria noastră să facem publice părerile lor de poziţie, mai ales acum, când până şi conducerea de la Chişinău recunoaşte că situaţia lui Ilaşcu este insuportabilă. O vom face cum se cuvine, la vremea potrivită.

Astăzi: domnul Zbigniew Brzezinski.

Mulţumind pentru trimiterea cărţii despre Procesul lui Ilaşcu, Zbigniew Brzezinski, fost şef al Consiliului Securităţii Naţionale a SUA în vremea preşedintelui Carter, recunoscut ca unul din cei mai mari politologi din lume, spune:

"Am auzit despre Procesul Ilaşcu şi îl consider categoric o violare a drepturilor omului. De aceea, mă pregătesc să citesc cartea cu interes cât şi cu serioasă îngrijorare".

Z. Brzezinski a fost dintotdeauna printre cei mai hotărâţi oameni politici americani în promovarea unei atitudini ferme şi limpezi în acţiunea de învingere a comunismului şi de eliberare a popoarelor de sub dominaţia sovietică.

Astăzi, consecvent cu el însuşi, este una din personalităţile americane lucide, care înţelege pericolul pe care îl reprezintă forţele care acţionează pentru refacerea imperiului rus. Dânsul atrage atenţia conducătorilor americani că în acest caz libertatea ar deveni, în ţările Europei Centrale, inclusiv în România, o pură ficţiune sub masca democraţiei.

Este, într-adevăr, datoria oamenilor de stat şi a politologilor să acţioneze pentru eliberarea lui Ilaşcu şi a prietenilor săi, căci ei apără drepturile omului şi libertatea în partea aceasta de lume.

Liviu PETRINA

SPERANŢE privind însănătoşirea senatorului Ioan Alexandru

După cum se ştie, poetul şi senatorul Ioan Alexandru a avut un accident vascular cerebral foarte grav, care a survenit în 13 iunie, la Arad, hemoragia afectând largi zone ale emisferei drepte.

Mutat la Szeged (Ungaria) a fost tratat în Secţia Centrală de Terapie Intensivă a Universităţii Medicale Szent-György Albart. Ca urmare a tratamentului aplicat de neurologii de la această clinică, s-a constatat o îmbunătăţire moderată a stării sale neurologice. Ca atare, s-a impus, în continuare, tratament într-o clinică de recuperare specializată din Germania, Clinica de Recuperare Karlsbad-Langensteinbach, în 29 august.

Medicii germani au apreciat la internare că este necesară o perioadă de şase luni de tratament până ce senatorul Alexandru va putea să se deplaseze, iniţial cu ajutorul unui scaun pe rotile, iar după alte două luni ar urma să fie în măsură să-şi reia activitatea.

În prezent, pacientul îşi mobilizează activ mâna dreaptă, prezintă doar o uşoară plegie pe partea stângă, medicii prognozând, la 28 septembrie 1994, o evoluţie favorabilă, în continuare.

Costurile necesare pentru recuperarea de până acum au fost acoperite de către Crucea Roşie Germană şi de Organizaţia Stiftung Rehabilitation, prin mijlocirea doamnei Barbara Schaefer Wiegand, fost ministru în Landul Baden-Württenberg. Meritul principal în organizarea întregii acţiuni de acceptare a bolnavului în cea mai bună clinică de recuperare din Germania îi revine Excelenţei Sale dr. Horst Waffenschimidt, ministru secretar de stat în Guvernul Federal şi Ambasadorul Germaniei la Bucureşti, Excelenţa Sa dr. Anton Rossbach care a acordat sprijin activ în rezolvarea acestei probleme.

Costurile necesare pentru tratamentul de recuperare al senatorului Ioan Alexandru de-a lungul următoarelor 7 luni, care se ridică la 84. 000 de mărci, au fost solicitate Guvernului României.

La data de 28 septembrie 1994, domnul secretar general al Guvernului, Viorel Hrebenciuc ne-a dat asigurări depline că vor fi mobilizate fonduri în acest scop şi vor fi transferate către Clinica din Germania, în primele zile ale lunii octombrie 1994.

L.P.

www.corneliu.ro

Jurnal de spectacol

DECOR DE IARNĂ LA CAIRO

Emilia Popescu şi Oana Pellea în „Poveste de iarnă" de William Shakespeare

La început de septembrie a nins la Cairo. A nins cu fulgi mari de teatru românesc, cu suflet de actori şi gând de regizor. O **„Poveste de iarnă"** imaginată cândva de **William Shakespeare** şi montată de curând de **Alexandru Darie** s-a aşternut peste Festivalul de Teatru Experimental, la care Teatrul „Bulandra" a participat ca invitat de onoare.

Aşteptam, în sala Toma Caragiu, să se petreacă miracolul timpului răbdător, iar amintirea zăpezilor de altădată să topească iarna vrajbei noastre, să picure stropi revigoratori, de împăcare peste acest fierbinte început de stagiune. Este posibil pentru că spectacolul poartă în el bucuria de a intra într-o lume de basm, de a materializa pe scenă un vis hibernal. Regăseşti amestecate aici plăcerea copiilor când fac un om de zăpadă, priceperea laponilor când înalţă un iglu şi migala artizanilor aplecaţi asupra unei miniaturi. Elementele se îmbină, iar ceea ce le uneşte este substanţa proprie viziunii regizorale integratoare, în care părţile se ordonează, simbolurile se adâncesc în sensuri, contrastele se definesc în simetrii. Odată intraţi în poveste, actorii se dăruiesc total, în ei clocoteşte tânără iubirea, se învolburează pustiitoare gelozia; în durerea lor creşte ispăşirea şi iertarea se împlineşte în înviere. Personajele traversează convingător stări şi anotimpuri interioare ce susţin permanent în echilibru balanţa între tragic şi comic. Chinuitoarele frământări ale regelui Leontes (**Mihai Constantin**), inocenţa neînţeleasă a Hermionei (**Emilia Popescu**), înţelepciunea supusă a lui Antigonus (**Ion Besoiu**) şi dârzenia Paulinei (**Luminiţa Gheorghiu**) trasează firul tragic al piesei. Râsul, gluma şi buna dispoziţie răzbat din situaţii ilare sau joaca prin zăpadă şi ocazionează pentru **Ştefan Bănică jr., Anca Sigartău, Paul Chiribuţă, Manuela Ciucur** şi **Marian Râlea** interpretări pline de prospeţime şi gingăşie. Distribuită în triplu rol, **Oana Pellea** se detaşează prin nuanţarea diferită a fiecăruia dintre ele, apelând cu siguranţă la o largă paletă de modalităţi actoriceşti ce revelează, mai cu seamă, înclinaţia specială pentru creaţii aparte, din sfera imaginarului ori a conceptelor. În întruchiparea ei, Timpul personificat devine privire curgătoare peste zile, glas rostogolit printre ani, albă atingere mângâind clipa.

Un contratimp însă, real şi prozaic, a întârziat reîntâlnirea cu publicul bucureştean. Decorurile parcurg parcă, în altă dimensiune a lui Cronos, spaţiul spre a se reîntoarce de la Cairo, din ţara soarelui veşnic a zeului Amon-Ra. Cum mirajul ar fi de neimaginat fără concepţia scenografică a **Mariei Miu**, fără zăpada îmbietoare şi derdeluşul cu ingenioasele-i soluţii tehnice, nu ne rămâne decât să aşteptăm o reprogramare în săptămânile viitoare. Răgazul totuşi nu este lung, pentru că asemenea păsărilor călătoare, în decembrie spectacolul va pleca din nou de data aceasta la Milano. Acolo va reprezenta Teatrul „Bulandra" la al treilea Festival al Uniunii Teatrelor din Europa. Dacă amintim şi de prezenţa la Tokio, imediat după premiera din martie trecut, drumul traversând meridiane şi paralele spre afirmarea internaţională se creionează limpede. Totodată, renumele teatrului, legat de memorabile montări shakespeariene – **„Furtuna"**, pusă în scenă de **Liviu Ciulei**, sau **„Hamlet"**, regizat de **Alexandru Tocilescu** – se prelungeşte cu frumoasa **„Poveste de iarnă"** a lui **Alexandru Darie**, mărturie incontestabilă pentru valoarea şi talentul generaţiei actuale.

Anca ROTESCU

CARNET PLASTIC

MIRCEA DOINARU - un zugrav al nuntirii om-natură

În două elegante saloane ale Cercului Militar Naţional din Bucureşti, sub auspiciile Fundaţiei Culturale "ATHENA PRO ARTA" este adăpostită expoziţia de pictură a tânărului artist MIRCEA DOINARU, absolvent al Academiei de Artă din Capitală, promoţia 1985-1989, apreciat de fostul său profesor Vasile Grigore - unul dintre pictorii contemporani reprezentativi - ca fiind "Talent înnăscut ordonat de inteligenţă" în care pulsează vulcanic "bucuria de-a picta". Numele tânărului pictor îmi este cunoscut încă din primii săi ani de studenţie: i-am văzut câteva lucrări expuse în cadrul unor expoziţii de grup (până în prezent a participat la II asemenea manifestări). Încă de atunci îmi era cunoscut "amănuntul biografic" că a renunţat la obţinerea diplomei de inginer (cât de greu se intra la Politehnică), ca să se consacre trup şi suflet ARTEI. Chemarea înălţării în lumea FRUMOSULUI s-a dovedit a fi învincibilă, covârşitoare. "Cotitura"(îmi închipui discuţiile din sânul familiei) s-a dovedit a fi de bun augur, MIRCEA DOINARU este, astăzi, unul dintre cei mai reprezentativi pictori din generaţiile tinere. Şi faptul că numai după cinci ani de "meserie" i s-a permis să-şi organizeze expoziţia în saloanele Cercului Militar Naţional rezervate maeştrilor consacraţi este elocvent.

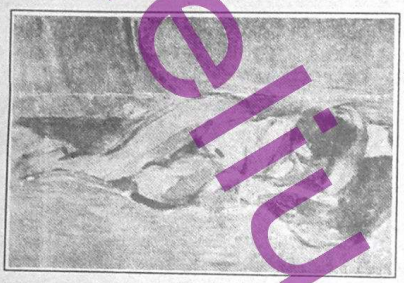

Ceea ce impresionează, în primul rând, este multitudinea şi varietatea exponatelor. Într-adevăr suntem în faţa unei expoziţii foarte bogate - dovadă de HAR şi, mai ales, de multă, multă MUNCĂ, de HĂRNICIE. Celebra cerinţă estetică cuprinsă în îndemnul sosit din antichitatea romană non multa, sed multum, este strict observată, pentru că numărul, când este vorba de lucrări superior realizate, subliniază ideea de valoare şi o impune.

Născut la Sinaia - localitate cu cele mai alese frumuseţi montane - este firesc ca în expoziţie să domine peisajele, mai ales acelea în care motivul stâncilor şi al înaltelor creste - un fel de împărăţie a vulturilor şi, mai rar, a"vulturilor-oameni" - este prezent. Când înălţimile se dovedesc "mai îngăduitoare" şi mai darnice cu suprafeţe cât de cât plane, zărim însemne de cetăţi, turnuri, mânăstiri, chiar case. Uneori, crestele sunt mai îndepărtate, de aceea, în prim-plan, se văd construcţii spre care şerpuiesc drumuri-cărări. Impresia este de grandoare naturală, de monumentalitate, ideea de veşnicie principala semnificţie simbolică a munţilor, impunându-se cu energie. Descoperim şi imagini care ne amintesc de avidele stânci ale Greciei înnobilate de prezenţa unor vestigii multimilenare. Desigur, în toate aceste lucrări, cromatica, întotdeauna inspirată, joacă un rol hotărâtor. Alături de aceste frumuseţi vibrează marinele, şi ele cuprinzând munţi care uneori, se oglindesc în apa verde-albastră a mării. Un loc important în expoziţie îl deţin **nudurile** - expresie a frumuseţii trupului uman, de regulă feminin - pe care, privindu-le cu ochii lui Renoir, sub "pielea unei tinere trandafirii", bănuim o „fericită circulaţie a sângelui". Nudurile sunt surprinse într-o mare varietate de ipostaze (vis, aşteptare, meditaţie, autocontemplare etc). De aceeaşi atenţie se bucură din partea pictorului lumea **dansatoarelor** (vaporoase, graţioase), a **instrumentiştilor** (un violoncelist face corp comun, în timp ce cântă cu instrumentul) şi a **doamnelor** în toalete care ne amintesc de trecutele (şi viitoarele) vremi cu doamne şi domniţe. Siguranţa desenului, compoziţia inspirată şi, mai ales, capacitatea de-a surprinde sentimente, stări sufleteşti văzând "atmosfere" sunt dovezi certe că etapa tatonărilor şi a căutărilor a fost de mult şi definitiv depăşită.

Motivul calilor - pe care i-a căsăpit "ştiinţa roşie", dar care se află în dragostea tuturor oamenilor (Marin Preda i-a iubit ca nimeni altul) - este şi el bogat ilustrat, reprezentând o prezenţă tonică şi romantică. Jocul acestor inteligenţe patrupede surprinde cabrări graţioase şi galopuri cu fuiorul coamelor în vânt. Doar rar îi descoperim odihnindu-se sau dormitând. Calul alb şi calul murg, câteodată roşu se află în prim-plan.

Sintetizând la maximum, putem afirma că pânzele lui MIRCEA DOINARU se convertesc într-un poem-proslăvire al motivului popular al comuniunii om-natură.

M. AUGUSTIN

Constantin Portelli:

„Metafizica istoriei"*

Între numeroasele apariţii editoriale care scrutează istoria - destinul apropiat al omenirii - prin alte mijloace decât cele curent ştiinţifice, şi anume plecând de la izvoare sapienţiale la care aceeaşi omenire revine ciclic, poate, lucrarea dlui Constantin Portelli se distinge printr-o seriozitate lipsită de orice intenţie de ieftină senzaţie, prin metodă şi informaţie. Foarte pe scurt, autorul este adeptul unei metafizici informaţionale, cu fond religios, tradus prin simbolică şi susţinut cu argumente dintre cele mai raţionale. Un paradox? În terminologia sa, o metodă revelaţionist deductivă, succedând alteia informaţional-analitică introduce în acel tip de studiu conform căruia istoria ar fi un proces de la început orientat către atingerea unor obiective de ordin superior.

Fotoliul cititorului

Considerând momentul actual drept unul de criză mondială (creşterea rapidă a populaţiei globului, poluarea tot mai intensă a atmosferei, solului, apelor, epuizarea rezervelor de energie şi materii prime, insuficienţa rezervelor de apă potabilă, degradarea rapidă a solului, decalajele economice între popoarele dezvoltate şi celelalte, şi nu în ultimul rând criza valorilor morale, extinderea corupţiei etc.) tezele autorului îşi propun, practic, să răspundă întrebării dacă lumea se apropie de ceasul autodistrugerii. De unde, mai întâi, o analiză a conceptului de progres, cu punctul de oprire în cunoaşterea realizată de creierul omenesc prin conectarea acestuia la un câmp „psi" general, de inteligenţă cosmică. Ipoteză seducătoare, în a cărei favoare dl. Portelli nu furnizează atât argumente esoterice, cât strânse şiruri de raţionamente categoriale.

Cuprinzătoarea schemă implică un cadru filosofico-istoric centrat pe o axă a valorilor, într-o concepţie proprie, metafizic-informaţională, care constituie, de altfel, originalitatea acestei încercări de sinteză. O istorie a omului pe Terra aduce în discuţie profeţiile apocaliptice, încununate de acea prezicere a sfântului Maleahi, lista celor 112 papi, cu sfârşitul anunţat în zilele noastre. Este însă vorba de un prim sfârşit al lumii, în spirit apocaliptic. De-abia la cel de al doilea, lumea materială este sortită pieirii.

Medic de profesie, cugetător, Dl. Constantin Portelli ne propune sinteze asupra cărora, meditând fără semeţie şi idei preconcepute, să ne cunoaştem mai bine. „Acum, la sfârşitul istoriei, scrie autorul, când omenirea pare că se apropie de sfârşitul unui mare ciclu evolutiv, toate formele cunoaşterii tind din nou să conflueze spre un punct nodal. Filosofia, ştiinţa şi artele tind să se reîntoarcă spre religie şi morală şi să formeze un întreg, o unitate."

Nu-l vom contrazice!

Barbu CIOCULESCU

**) Constantin Portelli; Metafizica istoriei, Ed. „EOLTA", Buc. 1994*

www.corneliu.ro

Sfânta Parascheva

- 14 octombrie -

S-a născut în Epivat, Bulgaria, în anul 1023 (+1050) din părinţi creştini, cu bună situaţie materială şi poziţie socială. Înzestrată cu virtutea milosteniei, ajunsă la adolescenţă, părăseşte neanunţat casa părintească şi merge la Constantinopol, frecventând bisericile, apoi pleacă la Calcedon, iar de acolo în Pont unde va sta la o mânăstire de maici 5 ani, în rugăciune şi post. Îşi realizează visul ajungând la Ierusalim, pe locurile unde a călcat Iisus precum şi pustiul Iordanului unde stătuse şi Iisus şi Ioan Botezătorul. Apreciind că şi-a definit credinţa împreună cu învăţăturile Evangheliei, se hotărăşte să-şi petreacă restul vieţii în nevoinţe, în post şi rugăciune. Din Iaffa va lua o corabie spre locurile natale. Trece iar prin Constantinopol şi ajunge în Caliacra la biserica Sf. Apostoli unde după doi ani va trece în lumea drepţilor fiind îngropată lângă biserică. După ce a fost îngropat lângă ea un bărbat ce-şi trăise viaţa numai în păcate, s-a arătat în vis preotului până când acesta, înspăimântat, a adunat mulţimea şi în slujba cu mare sobor, sicriul Sf. Parascheva a fost înmormântat în interiorul bisericii, unde lumea venea în valuri şi i se închina bucurându-se de minunile sfintelor ei moaşte. Ulterior a fost dusă şi înmormântată în Târnova, capitală pe nordul munţilor Balcani, cu faţa cetăţii spre ţările române. După invazia Turcilor în Europa, sicriul a fost dus la Belgrad, apoi la patriarhia din Constantinopol, de unde a fost recuperat de Domnul Moldovei, Vasile Lupu, care l-a adus în Iaşi, în anul 1641, şi l-a depus în noua bijuterie a Orientului, biserica Trei Ierarhi, ctitorie a Domnului. Ulterior, după înălţarea celebrei catedrale a lui Veniamin Costache, sicriul a fost depus aici unde se află şi astăzi. În noaptea de 26-27 decembrie 1888, un incendiu în biserica Trei Ierarhi a mistuit totul în jurul sicriului, rămănând neatinse de foc doar osemintele sfinte cu cele ce erau îmbrăcate, deşi erau şi acestea uşor carbonizate. O altă minune a avut loc în 1944 cînd avioanele sovietice aruncau bombe distrugătoare asupra Iaşului. O bombă a căzut lângă zidul Catedralei, zid care în interior avea lângă el sicriul cu Moaştele Sf. Parascheva. Dar bomba, păstrându-şi puterea de foc, nu a explodat ci s-a lăsat în mâna celor ce au îndepărtat-o. Expunerea celor de mai sus se însumează într-un nucleu cu implicaţii majore. Să menţionăm câteva.

✚ Decizia Domnului Moldovei de a aduce în capitala ţării sicriul peregrinat prin cetăţile căzute sub ocupaţia turcească denotă o considerabilă zestre de credinţă, cultură şi devotament faţă de poporul binecredincios.

✚ Imensa sumă de aur dată patriarhului din Constantinopol nu este atât un preţ de răscumpărare pe cît un substanţial ajutor oferit Patriarhiei ecumenice robită şi istovită nemilos de Poarta Otomană. În această ordine de idei amintim studiul lui N. Iorga intitulat grăitor, „Vasile Lupu ca următor al împărăţiei Răsăritului în tutelarea patriarhiei din Constantinopol şi a Bisericii ortodoxe“ (1913).

✚ Suma dată Sultanului pentru scoaterea sicriului din hotarele Semilunei era mai curând potolirea poftei de rapt, ceea ce îl situa pe Domnul Moldovei pe un plan moral superior celui „mituit“.

✚ Aducerea la Iaşi a Moaştelor Sf. Parascheva a marcat un plus de religiozitate, de măreţie şi notorietate minunatei bijuterii europene, biserica Trei Ierarhi.

✚ Vasile Lupu a arătat Europei că ceea ce nu au putut realiza popoarele din vecinătate - păstrarea spre venerare a sf. Moaşte - a realizat Domnul Moldovei. Iubitor de lux şi fast, Domn ambiţios şi plin de orgoliu, cu intenţii expansioniste chiar, doritor să se afirme în faţa Europei şi a Creştinătăţii, a construit la Lvov, în 1644, o frumoasă mânăstire dotată cu o moşie cumpărată în apropiere de la un latifundiar polonez, cu hramul Sf. Parascheva, ca marea atenţie să fie spre capitala Moldovei unde se află Sf. Moaşte. La fel de inspirat a construit o superbă mânăstire în Peloponez unde pisania în limba greacă a veşnicit numele lui şi al soţiei sale Ecaterina. Conştient de autoritatea sa şi plin de iniţiativă, în anul 1642 a organizat la Iaşi un Sinod unde, sub inspiraţia Sf. Parascheva, s-au dezbătut şi probleme de dogmă ceea ce evocă înalta competenţă a celor convocaţi, Iaşul devenind astfel şi un reper al Teologiei Ortodoxe. Astăzi Sf. Parascheva, din ocrotitoare a Moldovei a devenit ocrotitoare a României păstrându-şi prăznuirea şi în ţările pe unde au trecut vremelnic Sf. sale Moaşte. Se cuvine să ne rugăm sfintei Parascheva să mijlocească la Bunul Dumnezeu pentru luminarea întregului nostru popor, pentru reaşezarea în graniţele istoriei noastre, pentru pace şi îndestulare în casele noastre, pentru fericirea copiilor şi a tuturor celor ce ne vor urma.

preot Pavel ZUZU
Parohul Bisericii „Domniţa Bălaşa“
Bucureşti

Semnalăm

apariţia de curând în îngrijirea casei de editură ROMFEL a plachetei de versuri a lui Grigore Lăpuşanu-Transilvan "Ziduri şi săgeţi". Până la o proximă recenzie reproducem prezentarea făcută de poetul Cezar Baltag pe coperta a patra a volumului: "Poezia lui GRIGORE LĂPUŞANU-TRANSILVAN mărturiseşte tensiunile unei silogistici cu ferestrele zăvorâte: «Dacă dărâm un zid nevăzut/ mă sinucid. Dacă dărâm un zid văzut/ sunt ucis».

Văzute sau nu, zidurile care mai sufocă omenescul din om ascund vietăţi a căror existenţă la cutremure sau inundaţii, sau tulburări sociale este monstruoasă: «Când îi văd/ şi mai ales/ când mă ating/ ei nu mai sunt şobolani/ ci doar greaţa/ şi spaima/ din vremea când/ noi eram înlănţuiţi/ iar ei uriaşi, puternici/ şi stăpâni».

Omenesc, prea omenesc, este sufletul pe care ...solurile utopiilor, cu fauna lor atât de ...ifică, îl ultragiază..."

Batjocorirea culturii

Între comunism şi cultură există o ruptură ireconciliabilă, pe cel puţin două planuri. Mai întâi este divorţul între dogmă şi spiritul critic indispensabil oricărei culturi moderne, divorţ cu atât mai scandalos cu cât dogma marxist-leninistă s-a abrutizat în condiţiile socialismului real, identificându-se cu „linia“ pe cât de perfidă pe atât de mobilă, în funcţie de jocul brutal al conjuncturilor, promovată de partidul-stat. Apoi e vorba de aversiunea faţă de cultură a nomenclaturii, compusă aproape în întregime din agramaţi, din rebuturile unei instrucţii fie şi elementare. De acea ură a filistinului faţă de intelectual, descrisă de Schopenhauer în celebrele sale *Aforisme asupra înţelepciunii în viaţă*, pe care nimic n-ar putea-o potoli, pe care sistemul comunist a alimentat-o pe toate treptele societăţii. Nu constituie un secret lupta pe care acesta a dus-o necurmat împotriva structurilor culturale ca şi a oamenilor de cultură, în temeiul celor două motive ridicate mai sus. O luptă în care vedem una din manifestările cele mai caracteristice ale comunismului, reflectând pe deplin aberaţia sa. Elementele aşa zisei culturi de tip nou, socialiste, nu reprezintă decât atestarea unei fraude. Incapabil a se asocia cu interesele reale ale vieţii spiritului, totalitarismul îi înlocuia valorile prin surogate, sub semnul unui dirijism ce echivala el însuşi cu o mistificare în principiu administrativ.

Am da dovadă de o nepermisă naivitate dacă ne-am închipui că neocomuniştii aflaţi actualmente la putere ar putea întreţine relaţii mai armonioase cu cultura. Pornirea lor anticulturală e cu atât mai fără frâu, cu cât intelectualitatea şi-a sporit eficienţa în cadrul opoziţiei ce şi-a câştigat dreptul de-a ieşi din catacombe numai graţie sacrificiului martirilor din decembrie. Aceeaşi cauză duce la acelaşi efect. Aceiaşi activişti, chiar dacă parţial „primeniţi“, în sensul că adjuncţii au luat locul şefilor şi că li s-au alăturat câţiva ciocoi de dată recentă, năpăstuiesc cultura noastră cu aceeaşi neagră patimă. Probele abundă. România dispune de cel mai scăzut procent din buget acordat culturii din toate ţările Europei. Standardul de viaţă al intelectualilor săi e, de asemenea, cel mai scăzut de pe continent. Legile strict necesare, în acest moment, unei vieţi culturale fireşti, sunt tergiversate - avem în vedere, în speţă, legea dreptului de autor şi cea a patrimoniului cultural naţional - ori prezintă o faţă schiloadă, lipsită de funcţionalitate - ne referim la legea sponsorizării. Concomitent, se încearcă o recentralizare a activităţilor culturale din teritoriu, o aducere a lor artificioasă sub aceeaşi baghetă, pe urmele funeste ale binecunoscutului centralism totalitar. Culmea e că şi dirijorii sunt neschimbaţi, scoşi fără complexe, pentru o folosire în continuare, din pubela în care au ajuns prin evoluţia istorică, punând, încă o dată, sub semnul întrebării această evoluţie. Marii tenori ai propagandei ceauşiste, ideologii ei de căpetenie sau numai ciurucurile literaturii omagiale, de deunăzi, iau loc, precum într-un coşmar, în fotoliile conducerii culturale. Tupeul lor alcătuieşte un indice al tupeului cârmuirii care-i susţine.

(Continuare în pag. 16)

Gheorghe GRIGURCU

Un grad (militar) „À la russe“, care (încă) nu s-a dus

Multe s-au schimbat după evenimentele din decembrie 1989, dar - din păcate - destule au rămas (încă) neschimbate! ...Azi voi da un singur exemplu din a doua categorie, şi anume o denumire anacronică, menţinută (de ce şi de cine, oare?) după aproape ... ani de democraţie "originală". Şi nu este ...a de neclintitul (deocamdată) nume comuno-rusesc al clubului DINAMO, nici despre ..."patele" comuniste din... coada unor întreprinderi ca Griviţa Roşie, Flacăra (Flamura) ..., Tricotajul Roşu etc. sau a unor localităţi ...ul Roşu), nici despre alte reminiscenţe din "iepoca de aur", cărora li se face respiraţie artificială... Este vorba despre un grad ofiţeresc, impus armatei române de către glorioasa armată roşie "eliberatoare"(?!) şi anume cel de "locotenet major" (din rusescul "starşii leitenant", în traducere: locotenent mai... bătrân...). Să lămurim două lucruri: Mai întâi, că LOCOTENENT (în l. fr. LIEUTENANT, în l. ital. TENENTE etc.) înseamnă CEL CE ŢINE LOCUL (fie al unui căpitan, cum este cazul locotenentului, fie al unui colonel, cum este cazul locotenent-colonelului etc.) şi aşa a fost şi este în ţările occidentale, dar aşa era şi în România antebelică. În al doilea rând, gradul acesta de "major" duce cu gândul la unii subofiţeri de tristă amintire - celebrii "majuri" din povestirile noastre cazone.

Acum, când steluţele de pe epoleţi au fost înlocuite prin trese, întreaga uniformă militară (re)căpătându-şi mândrul aspect de dinainte de "proclamarea" republicii, iar Casa (centrală) a Armatei (C.C.A.) a redevenit CERCUL MILITAR, este cazul să se renunţe de urgenţă şi la acest grad intermediar, iar locotenentul să treacă în mod normal DIRECT la gradul ofiţerului căruia îi ţine locul, adică la căpitan!

Ce părere aveţi, domnule ministru al Apărării Naţionale?

Prof. Gh. CONSTANTIN

Limba noastră-i limbă sfântă

Reuniunea de la Sevilla

Vocea Franţei în cadrul NATO şi într-o Europă ce se reaşează

În 1966, Franţa, condusă pe atunci cu mână sigură de generalul Charles de Gaulle, se retrăgea în mod spectaculos din comandamentul integrat al NATO. După aproape trei decenii, prin prezenţa la Sevilla a ministrului apărării şi a celui de externe, Franţa subliniază intenţia sa de a participa în cadrul Pactului la toate problemele ce vizează pacea în Europa. Actualele condiţii, total diferite de cele existente cu câţiva ani în urmă, impun Parisului să adopte o nouă linie politică şi militară, cea a „scaunului gol" nemaifiind de actualitate.

Dispariţia Pactului de la Varşovia ce semnifica pe plan militar o Europă bipolară şi antagonică, reinstaurarea, chiar timidă pe alocuri, a democraţiei veritabile au făcut să dispară conceptul occidental al „fortăreţei Europa". În acelaşi timp noi elemente au apărut în actuala conjunctură continentală: pe de o parte conflictul din fosta Iugoslavie, ce demonstrează pericolul major al exacerbării naţionalismului ce a dus la un sângeros război interetnic, pe de alta tensiunile ce au apărut în bazinul mediteranean ca urmare a acţiunilor şi instabilităţii provocate de fundamentalismul islamic. Mediterana, multă vreme considerată un "lac al păcii", putându-se oricând transforma într-o mare bântuită de puternice furtuni. O a treia coordonată este dată de poziţia Rusiei, care se poate democratiza în interior, dar care, din punct de vedere al doctrinei militare, îşi menţine vechile intenţii dominatoare. Interesele sale au fost clar explicate prin sintagma „vecinătatea apropiată," fapt ce demonstrează că Moscova doreşte în continuare să îşi asigure un hinterland politic, economic şi mai ales militar, acolo unde până mai ieri domina prin forţă şi diktat.

Un element deloc neglijabil, care este corect apreciat la Paris este Germania. Indubitabil, Berlinul joacă deja, şi o va face din ce în ce mai mult, rolul de „locomotivă europeană". Nu numai întinderea sa ca stat în inima continentului, ci mai ales economia sa puternică, moneda sa stabilă şi forţa militară indică Germania drept lider continental. În aceste condiţii, Parisul se vede nevoit să îşi reconsidere o dată mai mult concepţiile privind locul şi rolul Franţei în organizaţia atlantică.

La cele de mai sus se poate adăuga poziţia americană. Ultimele declaraţii ale preşedintelui Clinton, precum şi eliminarea din terminologia diplomatică a conceptului de „Europa de Est" indică faptul că SUA doresc existenţa unui nou raport de forţe pe bătrânul continent şi că nu sunt de acord cu cererile ruseşti în zonă. Nu este vorba de a se pune la punct o strategie a confruntării, ci mai degrabă se prefigurează o nouă linie politică adecvată noilor realităţi.

Faptul în sine este de salutat. În ceea ce priveşte ţările abia scăpate de nenorocirea comunismului, acestea trebuie privite în mod global şi, mai ales, nepreferenţial. Parteneriatul pentru Pace este doar un început şi dacă, în mod realist, statele central europene vor reuşi să se integreze în organismele continentale vestice, sfârşitul de mileniu va fi unul al păcii. Aceasta înseamnă să vedem şi o Rusie democratizată atât pe plan intern, cât şi internaţional. În acest sens trebuie înţelese cuvintele ministrului german de externe Klaus Kinkel atunci când afirmă că „în prezent obiectivul principal trebuie să fie prevenirea apariţiei unor noi divizări în Europa". Lucru pe care toată lumea occidentală îl consideră ca atare, deci şi Franţa.

Ştefan CALIGA

Lupta anticomunistă (Pro memoria)

A fost iniţiată de la mijlocul secolului trecut de Vatican. Încă din momentul apariţiei lui ca doctrină socială, atât comunismul (mai ales) cât şi socialismul, au fost condamnate de bula „Syllabus" decretată de Papa Pius IX la mijlocul secolului XIX. Ca de obicei, Roma a sesizat pericolul aplicării practice a comunismului şi a făcut cunoscută poziţia sa, atât lumii catolice, cât şi tuturor oamenilor de bună voinţă. Dar, tot ca de obicei, prea puţini i-au dat ascultare. Spre nenorocirea atâtor generaţii succesoare, cu sacrificiile atâtor zeci de milioane de victime şi a imenselor pierderi de resurse, energie şi timp (acest preţios şi insuficient preţuit capital).

Iar acum, Rusia, după ce şi-a impus sieşi şi a impus în afara graniţelor ei, bicontinentale, acea monstruoasa doctrină, se spală pe mâini ca şi cum „nici usturoi n-a mâncat nici gura nu-i miroase".

După ce a infestat o jumătate din universul terestru, Kremlinul afirmă: „Noi nu mai suntem URSS, suntem CSI. Suntem democraţi, dar dacă nu ne menajaţi şi nu ne acordaţi statutul de Supraputere, am putea reveni la practicile de dinainte de 1990. Deci, voi, restul lumii, menajaţi-ne, ascultaţi-ne şi temeţi-vă. Că, altfel..."

A consemnat
George CARCALEŢEANU

Integrarea României în concertul european trebuie făcută prin noi înşine şi pentru noi înşine

Avem de împlinit o lucrare naţională de mari proporţii şi cu mari consecinţe pentru destinul ţării, al poporului român: intrarea României în structurile integrate europene şi euroatlantice. Şi timpul nu este răbdător cu românii şi vinovaţii neîmplinirilor noastre naţionale nu sunt întotdeauna în afara hotarelor ţării.

Integrarea europeană a României nu este o fatalitate, este şi va fi un act de voinţă al poporului român. Fiind opera noastră proprie, să gândim şi să acţionăm pe măsura voinţei noastre... Să ne pătrundem de adevărul că fiind români suntem şi europeni. Suntem români şi avem, înainte de toate, datoria să ne asumăm destinul ţării. Intrând în Uniunea Europeană, România va rămâne România; nu ne vom dezintegra ca ţară, nu ne vom risipi ca popor. Ne vom păstra identitatea naţională, limba, cultura şi spiritualitatea românească. În spaţiul geografic în care ne aflăm vom avea de edificat o societate democratică şi prosperă. Este datoria noastră! Sunt sarcinile noastre, nu ale Europei, ca în casa noastră să întronăm democraţia, nu numai proclamând-o, ci şi practicând-o; să reaşezăm economia pe principiile pieţii libere; să punem bazele dreptăţii sociale şi solidarităţii umane. Dezvoltarea economică va trebui regândită în context nou european, pentru a-i asigura competitivitatea. În aceeaşi concepţie modernă, democratică se cere reorganizarea domeniilor administraţiei, justiţiei, învăţământului şi sănătăţii. Trebuie să creăm degrabă statul de drept, să aşezăm societatea românească pe bazele moralei şi dreptului, pentru a pune capăt fărădelegilor şi corupţiei. Numai prin voinţă ne vom crea o nouă mentalitate şi conştiinţă europeană.

Oricât de complexe şi grele ar fi problemele care trebuie rezolvate, să nu le amânăm pentru altă dată. Nu se poate amâna sine die soluţionarea relaţiilor interetnice şi interconfesionale. Nu Europa le va rezolva, va trebui ca noi să le soluţionăm înainte de a intra în structurile sale integrate.

În planul vieţii externe a României, să ne vindecăm de spaima care ne-a pătruns în suflet şi care ne-a paralizat orice acţiune independentă în raporturile cu uriaşul de la răsărit. Această spaimă ne-a făcut să vorbim în şoaptă despre adevărurile şi drepturile noastre naţionale. Căci unde dacă nu de aici ni se trage atitudinea atât de prudentă - să nu-i zicem laşitate - în legătură cu afirmarea drepturilor româneşti asupra Basarabiei şi Bucovinei. După declararea ca nul şi neavenit a Pactului Ribbentrop-Molotov, era momentul ca România să ceară, cu sprijinul opiniei publice internaţionale şi a organizaţiilor internaţionale, să ceară, spun direct, URSS-ului retrocedarea teritoriilor româneşti. Germania a avut curajul să riste şi a câştigat reunificarea ţării; ţările baltice, Lituania, Letonia şi Estonia victime ale Pactului Ribbentrop-Molotov, au avut de asemenea curajul să riste şi au câştigat independenţa.

Prin urmare, trebuie să reînvăţăm să fim o ţară independentă, necomplexată, curajoasă şi nu, din când în când cu accese de independenţă.

Obiectivele, orientările politicii externe, nu se inventează, sunt determinate de interesele concrete ale fiecărei ţări, iar idealurile noastre naţionale sunt deplin cunoscute. Rămâne să le îndeplinim: 1. Apărarea şi păstrarea unităţii României; reîntregirea ţării prin reunirea Basarabiei şi Bucovinei cu Ţara mamă. 2. Statuarea unor bune relaţii cu toţii vecinii. În acest sens urmează să se finalizeze încheierea tratatelor cu Ungaria şi Ucraina. 3. Asigurarea dezvoltării României, a apărării independenţei şi integrităţii potrivit noilor realităţi contemporane, de strânse interdependenţe statale, europene şi euroatlantice. Acest obiectiv obligă la întreprinderea unor măsuri urgente de pregătire a României pentru aderarea la Uniunea Europeană şi la NATO. 4. Sprijinirea românilor din străinătate pentru păstrarea, dezvoltarea şi exprimarea identităţii lor.

În realizarea acestui obiectiv suntem datori mult românilor din străinătate. Copleşiţi în totul de problematica minorităţii ungare, guvernul întârzie sprijinirea susţinută a confraţilor noştri de dincolo de hotare, în afirmarea identităţii lor. Dacă guvernul român şi guvernul ungar vor dovedi înţelepciune în tratarea statutului minorităţilor naţionale, minoritatea ungară din România poate să devină dintr-un măr al discordiei, un temei de relaţii amicale şi acţiuni comune de reglementare şi apărare a drepturilor persoanelor care fac parte din comunităţile etnice din Europa.

În acest drum spre porţile Europei Unite, e necesar să ne regăsim încrederea în noi înşine ca români, în capacităţile noastre şi să pregătim ţara prin voinţă şi eforturi pentru noile rânduieli europene. Din păcate, în cei cinci ani care au trecut de la Revoluţia din decembrie '89, guvernele care s-au perindat la putere nu au luat măsuri eficiente pentru pregătirea României în realizarea actului de integrare. Dacă nu vom grăbi împlinirea acestui deziderat, întârzierea va fi extrem de păgubitoare pentru dezvoltarea viitoare a ţării.

Grigore LĂPUŞANU-TRANSILVAN

Fotbal

Runda de săptămâna trecută a competiţiilor europene intercluburi la fotbal, a fost ca o zi neagră pentru echipele româneşti. Niciuna din ele nu a reuşit să-şi apropie victoria, indiferent că au evoluat acasă sau pe terenuri străine. De la înfrângerea zdrobitoare din Andaluzia a **bistriţenilor** (0-4) la cea la limită a **Rapidului** în Belgia (1-2), de la a **Stelei** în Ghencea (0-1 cu Hajduk), plângând la penibilul draw al dinaviştilor (3-3), niciuna din reprezentantele soccerului autohton nu ne-a dat motive de satisfacţie. Chiar dacă, din ele - Realul din Giuleşti - s-a calificat în faza următoare, iar o a doua - Steaua - îşi continuă periplul cu nerecari şanse de promovare. Tocmai ele însă au încasat loviturile adversarilor în ultimele minute ale partidelor: '87 şi '88, două goluri în poarta Rapidului, şi '88 punctul victoriei croate la Bucureşti.

Să le luăm însă pe rând: Intrând pe teren în postură de victime sigure, complexaţi şi timoraţi, jucătorii Gloriei şi-au propus să primească cât mai puţine goluri, de victorie şi chiar calificare nici vorbă. Ca de obicei, o asemenea socoteală s-a dovedit elementară, scorul fiind cel cunoscut şi numai împrejurarea favorabilă a împiedicat ca el să devină mai zdrobitor.

În Ştefan cel Mare, alb-roşii ne-au demonstrat cum se poate pierde o calificare ce era sigură în minutul 6. În loc să încerce să păstreze jocul pe teren propriu, dinamoviştii nu şi-au luat măcar elementare măsuri de apărare. O apărare şi aşa nesigură, care până în final a oferit găuri pentru trei goluri turcilor de la Trabzon şi pentru alte cel puţin tot atâtea, ratate însă sau anulate de Prunea. (La conferinţa de presă ţinută după meci, dinamovistul a exclamat cu mândrie: „am dovedit că sunt cel mai bun portar român". Nu e mai puţin adevărat că oaspeţii sunt o formaţie robustă, plină de resurse şi cu un spirit ofensiv remarcabil, reînnoit continuu. Lucrul acesta era cunoscut, iar echipa noastră avertizată. Ori a jucat exact cum era contraindicat şi fără să respecte directivele antrenorului. Antrenor, care, oricum, nu poate clădi o echipă cât ai bate din palme, oricâte valori ar avea la dispoziţie. Dar cea mai mare deziluzie ne-a produs-o Steaua. Fără o idee tactică bine conturată, s-a mulţumit cu o dominare deseori haotică şi fără să pună în mod concret în pericol poarta croată, apărată nu doar cu multă îndârjire dar, ci şi cu o bună organizare, ce a dejucat până la urmă intenţiile ofensive, destul de stângace ale steliştilor. Având în faţă un unsprezece ambiţios şi tenace ce nu s-a rezumat să se apere, ci a pus şi probleme, campionii noştri nu prea au jucat. Au lăsat astfel fără acoperire aprecierile superlative ale atâtor comentatori ce situau actuala garnitură la nivelul cel mai înalt, extaziindu-se în faţa unei victorii obţinute în dauna lui Servette Geneva, care nu a fost un adversar.

Am lăsat la urmă Rapidul, cel care a fost la un mic pas, adică la numai trei minute, de a ne aduce singura victorie pentru culorile Patriei. Într-adevăr, a condus cu golul lui **Ţârâ** - golul asasin, cum l-a denumit presa belgiană - care îi asigura calificarea până în minutul 87. Dar acelaşi gol a dat echipei vişiniilor şi sentimentul „faptului împlinit" ce permite relaxarea şi deconectarea. Adevărul că un meci durează 90 de minute şi nu se încheie decât la fluierul arbitrului, ignorat prea adesea de jucătorii noştri, s-a confirmat odată în plus. Şi nu ar fi fost imposibil să mai înregistrăm şi al treilea gol al belgienilor. El ar fi adăugat încă un cor de reproşuri pentru ceea ce s-ar putea numi diletantism la o echipă cu pretenţii. Nu este admisibil şi ar trebui să constituie o lecţie de neuitat mai cu seamă că giuleştenii merg mai departe în C3. Pentru calificare i se cuvin felicitări, dar nota le e scăzută pentru ultimele minute şi îi rămâne să o amelioreze în viitor. Succes atât lor cât şi militarilor!

Din alergare • Din alergare

• Lotul de jucători pentru Saint Etienne şi Londra: **Stelea** şi **Prunea** (portari); **D. Petrescu, Belodedici, D. Prodan, Mihali, Gh. Popescu, Selymesi, D. Timofte, Lupescu, Hagi, I. Dumitrescu, D. Munteanu, Gâlcă, Panduru, Răducioiu, Lăcătuş** şi **Fl. Cârstea** (jucători de câmp).

• La Cluj s-a inaugurat noua pistă a stadionului "Ion Moina" realizată după cele mai noi şi moderne soluţii. Este prima pistă din România care va permite organizarea concursurilor de Grand Prix, pe care le aşteptăm odată cu finalizarea şi a celorlalte piste - similare - ce urmează să se înfăptuiască: **Poiana Braşov** şi **Stadionul Naţional**.

• Tragerea dirijată la sorţi pentru turul următor al Cupei U.E.F.A. a scos din urnă pentru Rapid, un adversar redutabil; **Eintracht Frankfurt**. Dar nu invincibil.

• T.V.R. îşi măreşte contul... de gafe. Campionul de box la categoria 60 kg, bine cunoscutul **Leonard Doroftei** a fost botezat Laurenţiu. Autor acelaşi vorbăreţ gafeur, care va trebui să-şi vândă maşina dacă va fi să facă câte un cadou tuturor celor... botezaţi.

F.C. NAŢIONAL REVINE ÎN FRUNTE

Prin victoria facilă asupra **Interului** (3-1) coroborată cu înfrângerea **Rapidului** la **Piatra Neamţ** (1-0), unde cei 11 ce au rezistat la Charleroi asaltului dezlănţuit al belgienilor, au înscris o veritabilă contraperformanţă neizbutind acelaşi lucru sub Pietricica - **F.C. Naţional** a revenit în fruntea clasamentului; la golaveraj. În poziţia a treia s-a instalat **Steaua**, urmare a victoriei cu 2-0 împotriva lui **Dinamo**, meci fără virtuţi, ce a confirmat constatările anterioare. Performanţele etapei au fost cele două teamuri, realizatoarele succeselor în deplasare; **Sportul Studenţesc** (1-0 la Braşov cu F.C.) revenind oarecum pe linia de plutire şi "U" Craiova (3-1 la Cluj cu "şepcile roşii") încercând să iasă din zona de umbră unde s-a lăfăit până acum. În rest succese normale ale gazdelor: **F.C. Argeş** 1-0 cu **Oţelul** (scurtează fuleul piteştenii?), **Gloria** 2-1 cu **Farul**, **Electroputere** 3-1 cu **UTA**, fără rezistenţa serioasă, şi la Baia Mare o înfrângere neaşteptat de categorică a petroliştilor, 0-3. Viitoarea etapă sâmbătă, 15 octombrie, până atunci întâlnirile cu Franţa şi apoi Anglia.

URMEAZĂ SĂ SE VADĂ CÂT SUNTEM DE TARI

Al doilea examen - în vederea unei poziţii mai favorabile la Cupa Mondială din Africa de Sud din 1995, susţinut de selecţionata de rugby a României s-a soldat tot cu un eşec. Întâlnind la Catania în Italia, echipa ţării gazdă, am fost nevoiţi să cedăm la un scor mai net decât cel cu Ţara Galilor. Atunci am fi putut realmente câştiga, dar de data aceasta în Peninsula, este greu de spus că am fi putut o face. Chiar dacă am contabiliza la activ cele 3 lovituri de pedeapsă ale lui Nichitan (2 ratate, 1 în bară) şi în plus şi încercarea eşuată în extremis tot nu am ajunge la punctajul realizat de „azzuri". În tuşe am fost superiori câştigând mai multe baloane şi chiar pe ansamblul partidei am dominat teritorial. Dar ce folos, adversarii au fost mai realişti, mai iuţi şi cu siguranţă mai decişi. Unde sunt timpurile când ne duceam în Italia ca la promenadă? Dacă am ajuns în grupa cea mai grea, din cele trei posibil, echipa României va trebui să demonstreze la anul în sudul Africii cât este de puternică. Iată componenţa grupei: **Australia, Africa de Sud, Canada, Ţara Galilor** în ipoteza că va câştiga cu Italia - aproape sigur va juca împreună cu: **Noua Zeelandă, Irlanda** şi **Japonia** iar **Italia** cu **Anglia, Samoa de Vest** şi **Argentina**.

BOX

În sala Sporturilor din Brăila, în faţa unor săli pline la fiecare gală şi la refuz la finale, s-au încheiat **Campionatele Naţionale de Box**, ediţia '94. Câştigătorii, în ordinea categoriilor sunt: cat. 48 kg.- **Cristian Bălan**; 51 kg.- **Eugen Pârvu**; 54 kg.-**Cristian Ştefănescu**; 57 kg.- **Claudiu Cristache**; 60 kg.- **Leonard Doroftei**; 63,5 kg.-**Vasile Nistor**; 66 kg.- **Gabriel Oaidă**; 71 kg.- **Leonard Nicolae**; 75 kg.- **Gheorghe Oprea**; 81 kg.- **Ovidiu Balint**; 91 kg.- **Constantin Lazăr**; 91 kg.- **Marcel Cucu**. În timp ce Leonard Nicolae a câştigat prin oprirea meciului iar Constantin Lazăr prin abandon, celelalte partide au fost duse până la limită, deciziile fiind acordate la puncte. Titlurile au revenit astfel: 3 boxerilor de la Freedom Star Constanţa, câte două pentru C.S. Prahova şi Selena Bacău iar câte unul celor de la C.S.M. Buzău, C.S. Brăila, Dinamo şi Rapid. Steaua nu a obţinut nici o centură de campion. Frănciscu Vaştag nu a boxat.

Pagină realizată de Ioan FRANCU

Fundaţia cărţii

FUNDAŢIA CĂRŢII

B - dul Ana Ipătescu 3, sector 1, 71111 Bucureşti
telefon / fax: (40 1) 650.34.73

PENTRU PRIMA DATĂ ÎN ROMÂNIA

Librăria „Fundaţia Cărţii"
Bd. Ana Ipătescu 3,
Bucureşti,
Tel./Fax: 6503473

Vă oferă, începând cu data de 15 octombrie 1994, o selecţie reprezentativă din producţia celor mai prestigioase edituri din Europa şi SUA.

Toate lucrările care vă stau la dispoziţie zilnic între orele 9,30-18 sunt tipărite exclusiv în limba engleză, carte academică de ultimă oră!

Adresându-vă telefonic sau personal Librăriei "Fundaţia Cărţii" veţi putea obţine informaţii complete în legătură cu ofertele noastre.

Vă aşteptăm la sediul nostru din bd. Ana Ipătescu nr. 3, pentru a vizita o librărie modernă, unică în România.

ARHIVA PRIVATĂ

Iuliu Maniu şi Ion Mihalache – protectori ai pădurilor

Prin întreaga activitate patriotică pusă în slujba neamului şi prin martiriul lor, IULIU MANIU şi ION MIHALACHE vor rămâne pentru totdeauna în memoria neamului şi în mod special al corpului silvic. Printre marile lor înfăptuiri, care stau mărturie a marii lor dragoste pentru destinele ţării, mai puţin cunoscute opiniei publice, datorită atât scurgerii anilor cât mai ales întunericului în care am fost ţinuţi cu abilitate de cei mai odioşi duşmani şi falsificatori de istorie timp de peste 45 de ani, a fost preocuparea lor pentru promulgarea legilor şi măsurilor necesare reformei şi organizării pe principii moderne a silviculturii româneşti. De numele lor - mari, patrioţi şi clarvăzători, - pentru care cel mai sfânt lucru era de a conduce şi gospodări bogăţiile ţării pentru satisfacerea doleanţelor poporului, sunt legate promulgarea în anul 1930 a legilor: administrarea pădurilor; ameliorarea terenurilor degradate, pentru a opri degradarea şi eroziunea solului; înfiinţarea Institutului de cercetări silvice, fără de care silvicultura românească nu putea progresa şi ajunge la înălţimea silviculturilor moderne; de revizuire şi modificare a Codului Silvic, pentru a-l adapta noii situaţii create de unirea tuturor provinciilor locuite de români. Promulgarea acestor legi a fost de natură să revoluţioneze profund silvicultura românească şi grija pentru aplicarea lor a fost principala preocupare a înaintaşilor noştri. Legea administrării pădurilor promulgată la 19 aprilie 1930, în timpul guvernului condus de Iuliu Maniu a consfinţit separarea administraţiei pădurilor Statului de aceea a pădurilor particulare şi a persoanelor juridice, cărora urma să li se aplice Regimul Silvic de către o Direcţie din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, iar a pădurilor Statului să se facă de către Casa Autonomă a Pădurilor Statului (CAPS). Importanţa legii constă în aceea că a pus baza organizării CAPS-ului, ca regie proprie, adică să facă valorificarea produselor pădurii cu banii şi personalul său, astfel ca profitul pe care îl realizau antreprenorii să rămână Statului.

Ministrul Ion Mihalache preciza că în cadrul programului pe care îl urmăreşte... **„de ridicare a producţiei naţionale - producţie ce se realizează în bună parte din păduri, fiindcă aproape 1/4 din solul ţării este acoperit cu această bogăţie - m-am legat ca legile ce voi aduce să soluţioneze şi această chestiune: organizarea pădurilor pentru a spori bogăţia naţională“.** Pătruns de înaltul său patriotism şi de spiritul de gospodar, el a înţeles că sporul ce se cerea, **„nu trebuie să vină din consumarea fondului, ci, dimpotrivă, din păstrarea, mărirea, ameliorarea, printr-o mai bună gospodărire în ceea ce priveşte pădurile Statului şi printr-o mai largă descentralizare; iar în ceea ce priveşte pădurile particulare aplicarea integrală a Codului Silvic“.** Ion Mihalache aprecia în mod deosebit prevederea din Legea administrării pădurilor prin care se înfiinţa Consiliul Superior Silvic compus din 76 personalităţi din toate ramurile economiei, care au legătură cu problemele silvice. Acest Consiliu avea sarcina de-a stabili şi propune noile orientări în probleme silvice, în conformitate cu interesele pe care le reprezentau, servind puterii legislative soluţii studiate în toate problemele silvice. În încheierea cuvântării sale cu ocazia înfiinţării Consiliului, Ion Mihalache îşi manifesta crezul său în cuvintele: **„Am fost condus şi rămân şi pe viitor, de deviza că munţii şi dealurile, pârţile sterpe din câmpie şi fâşii din Bărăganul ţării, să fie împrăcate şi împodobite cu păduri, ca individualitatea inginerului să colaboreze cu forţele naturii, ca să mărească şi să înfrumuseţeze opera acesteia“.**

Preocuparea celor doi mari patrioţi ai neamului pentru destinele pădurii a fost susţinută de însuşi Regele Ferdinand, care într-un mesaj adresat agricultorilor le spunea să nu uite „că acela care pune toporul la rădăcina unui arbore pregăteşte o scândură la sicriul agriculturii“. Cât de actuale sunt aceste cuvinte izvorâte din inima unui om deosebit de sensibil şi un mare iubitor al naturii, când sub ochii conducerii actuale a ţării, oameni iresponsabili devastează şi defrişează suprafeţe mari de păduri, fără să se gândească la prejudiciile mari pe care le aduc ţării şi generaţiilor viitoare.

Revoluţia din 1989 a modificat din temelie regimul proprietăţii, de aceea este necesar ca silvicultorii să impună legislativului adoptarea unui pachet de legi privind: gospodărirea pădurilor pe baze intensive prin dezvoltarea reţelei de drumuri în interiorul parchetelor în vederea reducerii distanţei de colaborare sub 1,3 km, a creşterii densităţii reţelei de drumuri de la 6 km/ha la 15 km/ha; un nou Cod Silvic care să reglementeze situaţia actuală a pădurilor din ţara noastră; o lege care să reglementeze exploatarea pădurilor şi în special a celor particulare; organizarea corpului silvic în care să se prevadă reintroducerea gradelor silvice, dreptul personalului silvic la terenuri de hrană şi la lemne de foc gratuit, de care au beneficiat până la instaurarea regimului comunist în România. Nu pot încheia aceste rânduri, fără a atenţiona pe toţi aceia care încalcă legile pădurii, cu crezul lui Ion Mihalache: **„noi astăzi suntem beneficiarii produselor pădurii şi nu avem dreptul să atacăm şi să prejudiciem drepturile acelora care vin după noi“**

Ing. V. VÂCLEA

Ne părăsesc eroii şi martirii

Colonel (r) BUTALIU GHEORGHE (1912-1994)

S-a stins din viaţă la Bucureşti, la 15 septembrie a.c., după o grea suferinţă, colonelul de artilerie în retragere, Butaliu Gheorghe, veteran de război,

"Gicu" Butaliu s-a născut la 9 februarie 1912, la Bistreţ-Dolj, sat situat la Dunăre, pe malul bălţii cu acelaşi nume, fiind unul dintre cei 7 copii (5 băieţi şi 2 fete) ai lui Elisei Butaliu, mort în 1919, ca urmare a rănilor căpătate pe front în primul război mondial, şi al Luxiţei (urmaşă a unui vechi neam de cărturari ai satului – 3 generaţii de preoţi şi dascăli), care a asigurat o educaţie şi învăţătură la oraş celor 7 orfani de război (dintre băieţi, unul a ieşit învăţător, doi ofiţeri – de aviaţie şi artilerie –, un al patrulea funcţionar, iar cel de-al cincilea mecanic de bord).

După ce a urmat cursurile şcolii primare de la Bistreţ, ale liceului militar „D. A. Sturza“ de la Craiova şi ale Şcolii de ofiţeri de artilerie de la Timişoara în 1931 tânărul Gicu Butaliu a fost avansat la gradul de sublocotenent, iar în cel de-al doilea război mondial a luat parte la lupte, atât pe frontul din est cât şi pe cel din vest, fiind distins cu ordinele „Coroana României“ şi „Steaua României“ (De pe frontul de est a păstrat în plămân o schijă de bombă de aviaţie, toată viaţa).

După 6 martie 1945, spunând „NU“ guvernului comunist Petru Groza, impus cu forţa tancurilor de ocupantul ţării, Gicu Butaliu nu a ezitat să pună mâna pe armă pentru eliberarea ţării de sub ocupaţia străină, luând calea munţilor. Soarta nu i-a fost însă favorabilă, iar pentru fapta devenită legendară a trebuit să suporte tortura fizică şi morală, timp de 17 ani, în cea mai odioasă închisoare din ţară, cea de la Aiud.

Dar, după un sfert de veac de la graţiere şi eliberarea din închisoare, în decembrie 1989, Gicu Butaliu a avut satisfacţia de a asista la prăbuşirea comunismului, fiind prezent din prima zi (22 decembrie), printre tinerii din Piaţa Revoluţiei, din Bucureşti. De data aceasta, soarta a ţinut să-l răsplătească. Îi aducem un ultim omagiu şi ne închinăm în faţa rămăşiţelor pământeşti ale unui erou şi martir al neamului, al cărui patriotism, curaj, abnegaţie şi încredere în sine să ne fie exemplu demn de urmat.

Comandor M. CHIRIŢĂ

Batjocorirea culturii

(Urmare din pag. 13)

Ce vedem în viaţa de zi cu zi? Revistele de cultură cele mai importante îşi suspendă apariţia ori abia îşi trag sufletul, prinse în ghearele unor mari dificultăţi financiare şi nu numai. Cărţile de valoare apar greu, tot mai greu. Bibliotecile nu mai sunt în stare a achiziţiona volume noi şi nu mai posedă colecţiile periodicelor în curs. Intelectualii indezirabili, din pricina atitudinii lor morale ori doar din pricina înzestrării şi activităţii lor bogate, din muzee, teatre, inspectorate de cultură, sunt scoşi din funcţii fără nici o justificare legală. Restaurarea monumentelor istorice stagnează, săpăturile arheologice se întrerup pentru că n-ar exista fonduri. personalităţile din exil sunt împiedicate a se întoarce acasă, punându-li-se piedici de ordin material. De asemenea, autorii cărora dictatura ceauşistă le-a hărăzit un exil intern sunt lăsaţi la voia sorţii, fără locuinţele la care au dreptul în Capitală, unde unii din ei au primit servicii în perioada postdecembristă. Aceasta în timp ce un Adrian Păunescu, care se lăfăie într-o vilă luxoasă în centrul Bucureştilor, mai obţine o „locuinţă ministerială“, după cum ne informează presa, pentru odrasla sa. Oare de ce nu răspunde impudicul profitor acuzaţiei precise pe care i-a adresat-o **Evenimentul zilei?** Ori doreşte cumva a răspunde, în locul d-sale, dl Grigore Vieru? La nevoie, aşteptăm şi lămuririle satelitului. Nu ne-am mira dacă acesta ar susţine că gestul patronului său moral, departe de a reprezenta o insultă la adresa celor lipsiţi de adăpost, constituie un act de filantropie şi, bineînţeles, de mare patriotism...

Dar, duplicitar aidoma celui ce l-a precedat, regimul neocomunist îşi elaborează o replică. Azi, ca şi ieri, sub chipul unei „culturi“ paralele, oficiale. Al unei vitrine aranjate după regulile bine rodate ale unei lungi practici propagandistice, menite a releva o „bunăstare“, mereu în creştere, a creaţiei naţionale, o „reaşezare“ a ei (precum a preţurilor) şi, evident, o fuziune intimă a creatorilor cu puterea. De vreme ce a prins o dată, stratagema s-ar putea repeta, de ce nu? Absentează, deocamdată, volumele de omagii, dar spiritul lor n-a sucombat. Prosperă şi ne râde-n nas. Nouă (?) clientelă culturală a noului (?) regim, compusă din apologeţii cei mai înfocaţi ai ceauşismului, plus câţiva neofiţi întru compromis, a înţeles că datoria sa e de a-l sluji. S-a produs un pact de vânzare-cumpărare, bizuit pe o reciprocitate de avantaje. Preţul constituirii achiziţionate se poate stabili destul de uşor, după funcţiile, titlurile, beneficiile pe care le-au dobândit. Academicieni, miniştri, directori de fundaţie, de editură, de publicaţie, alţi şefi sau şefuleţi roiesc în jurul noului dispensator de bunuri condiţionate ideologic: actualul regim. Reviste ca **Literatorul**, ziare ca **Dimineaţa**, fundaţii ca Fundaţia culturală română, supraedituri precum Cultura naţională, reprezintă câteva din piesele de rezistenţă ale potemkinadei culturale la care se pretează actuala cârmuire. De ce să ne pese de suferinţa majorităţii intelectualilor români, când o minoritate a lor s-a chivernisit? De ce să ne preocupe neajunsurile majorităţii instituţiilor noastre culturale, când există câteva instituţii care propăşesc, alimentate la sânul generosului stat? Oare nu e compensată cu prisosinţă pauperizarea culturii româneşti de îmbogăţirea bardului de la Bârca?

*ERATĂ. In articolul meu **Pe cine reprezintă dl. Grigore Vieru ?** apărut în **Dreptatea** nr. 50 şi 51/1994, s-au strecurat câteva greşeli de tipar. În nr. 50, col. 2, rândul 22 de sus, în loc de : compunere verificată, se va citi: compunere versificată. Col. 3, rândurile 1-3 de jos, în loc de: Oare de ce tace asupra obiecţiilor personale care i se aduc personal?, se va citi: Oare de ce tace asupra obiecţiilor principale care i se aduc personal? În nr. 51; col.3, rândul 13 de jos, în loc de: atare lucruri, se va citi: atari lucruri. Col. 3, rândurile 26-27 de jos, în loc de: foarte numeroase alte cântece, scandate, răcnite, se va citi: foarte numeroase altele, cântate, scandate, răcnite. (G.G.)*